

รายงานการวิจัย

ศึกษาศักยภาพชุมชนด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร
เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยว

**A Study of Foreign Languages for Communication Potential
Leading to Tourism Development**

ทรรศนีย์ คีรีศรี

Tassanee Kirisri

ธนอมศรี เจนวิธิสุข

Thanomsi Jenwitheesuk

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ. 2557

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จได้โดยผู้วิจัยได้รับทุนอุดหนุนจากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยท่านคณบดีนางณอมศรี เจนวิถีสุข และผู้ช่วยศาสตราจารย์อุไรวรรณ สุภานิตย์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย ที่ให้โอกาส และสนับสนุนให้คณาจารย์ในคณะศิลปศาสตร์ทำวิจัยอย่างกว้างขวาง และขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ศักดิ์ชัย กิริศรี ที่ให้ความอนุเคราะห์ในส่วนการตรวจสอบเครื่องมือและวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ขอขอบคุณเทศบาลตำบล และชาวบ้านชุมชนคูหาใต้ ตำบลคูหาใต้ อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการทำวิจัยครั้งนี้ อย่างดียิ่ง

พรรณนีย์ กิริศรี
ณอมศรี เจนวิถีสุข
ผู้วิจัย

ศึกษาศักยภาพชุมชนด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสารเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยว

พรรณนีย์ ศิริศรี¹ ถนอมศรี เจนวิถีสุข²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1. เพื่อศึกษาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ของชุมชนในบริบทชุมชนคูหาใต้ อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา และ 2. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน กลุ่มตัวอย่าง คือ ตัวแทนผู้นำชุมชนจากชุมชนคูหาใต้ เทศบาลตำบลคูหาใต้ ครู กลุ่มแม่บ้าน และชาวบ้าน จำนวน 75 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย ปรากฏว่า

1. ศักยภาพในการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร คือ ภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 1.96 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.22 และแปลผลอยู่ในระดับน้อย ในส่วนของคะแนนต่ำสุดมีระดับ .00 ในทุกประเด็น ส่วนคะแนนสูงสุด มีค่าเท่ากับ 5.00 ในด้านความรู้การบอกทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้ และความสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้

2. ระดับคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน โดยรวมเท่ากับ 3.67 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.13 และแปลผลว่ามีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก โดยในส่วนของความคิดเห็นระดับต่ำสุดมีค่าเท่ากับ 1 .00 ในทุกประเด็น ส่วนคะแนนสูงสุด มีค่าเท่ากับ 5.00 ในแนวทางที่ว่าควรจัดกิจกรรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชน และความต้องการให้มีการอบรมภาคทฤษฎีในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 4.05 แปลผลว่ามีความเห็นด้วยในระดับมาก

3. มีข้อเสนอแนะอื่น ๆ คือ ควรจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับชุมชนในระยะสั้นเกี่ยวกับเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะประเทศไทยกำลังจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

คำสำคัญ ศักยภาพชุมชน ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ชุมชนคูหาใต้

¹²อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

A Study of Foreign Languages for Communication Potential Leading to Tourism Development

Tassanee Kirisri¹ Thanomsi Jenwitheesuk²

ABSTRACT

The objectives of this study were 1. to study foreign languages for communication potential of Kuhatai Community, Amphur Muang, Songkhla and 2. to study ways to develop foreign languages for communication potential leading to community tourism development. Samples were 75 people including representatives of community leaders from Kuhatai District Municipality, teachers, housewives, and villagers living in the community. Instrument was a questionnaire of 5 rating scales. Data were analyzed for frequency, percentage, minimum, maximum, mean and standard deviation. The research findings indicated that:

1. The overall mean of potential or ability in using a foreign language, English, was 1.96 and SD. was 1.22 which was in the little level. Concerning minimum scores, it was .00 in every aspect in the questionnaire and the maximum was 5.00 in knowledge about giving directions in English and ability in greeting and welcoming foreigners in English.

2. The overall mean of opinions on ways to develop potential of foreign language (English) was 3.67 and SD. was 1.13 and it was in the agree level. Concerning minimum scores, it was 1.00 in every aspect in the questionnaire and the maximum was 5.00 in ways to operate short term training on English used for communication in community and needs in training young guides in the community, both ways got mean of 4.05 which was in the agree level.

3. Concerning other recommendations, samples recommended that short term training on English in daily life should be provided since Thailand is going to enter the ASEAN Community.

Keywords: Community Potential, foreign languages for communication, Kuhatai Community

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	i
บทคัดย่อภาษาไทย	ii
ABSTRACT	iii
สารบัญ	iv
สารบัญตาราง	vi
สารบัญภาพประกอบ	vii
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	2
1.6 กรอบแนวความคิดของการวิจัย	2
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
1. ความสำคัญของภาษาอังกฤษ	3
2. ภาษาอังกฤษเพื่อการงานและอาชีพ	4
3. ทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ	5
4. การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน	6
5. แนวคิดชุมชนเข้มแข็ง “กลไกขับเคลื่อน”สู่การท่องเที่ยวยั่งยืน	8
6. องค์ประกอบของเมื่อนำอยู่ ชุมชนนำอยู่	9
7. แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง: การดำรงอยู่บนความเข้มแข็งของตนเอง	10
8. ชุมชนค้นหาได้	11
9. ศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว	12
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	20
3.1 ประชากร	20
3.2 กลุ่มตัวอย่าง	20
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	20
3.4 วิธีดำเนินการวิจัย	20
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	21
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	21
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	21
3.8 การกำหนดช่วงคะแนนการแปลผล	21
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	23
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	33
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	33
5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	33
5.3 ตัวแปรที่ศึกษา	33
5.4 สรุปผลการวิจัย	33
5.5 อภิปรายผล	37
5.6 ข้อเสนอแนะ	40
5.6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	40
5.6.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	40
บรรณานุกรม	41
ภาคผนวก	43
ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	44
ข ประวัติผู้วิจัย	48

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศและอายุ	23
2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการศึกษาและอาชีพ	24
3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับการฟังและการพูด	25
4 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน และความจำเป็น ของภาษาต่างประเทศ	25
5 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับความต้องการพัฒนาความรู้ ด้านการใช้ ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน	26
6 ความถี่และร้อยละของระดับความสามารถในการใช้ ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	27
7 ค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับ ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)	29
8 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน	30
9 ค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางในการ พัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่ การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน	31

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบที่	หน้า
1 - 2 ทะเลทิพย์คีรี (พรุโฒะนาย)	12
3 – 5 ถ้ำจิงโหลน	13
6 วัดจิงโหลน	14

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชุมชนกุหาใต้ เป็นชุมชนตั้งอยู่ในตำบลกุหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา ระยะห่างจากที่ว่าการอำเภอรัตนบุรี 5 กิโลเมตร มีโครงสร้างการบริหารงานโดย องค์การบริหารส่วนตำบลกุหาใต้ ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่มและมีภูเขา มีการปลูกข้าว ยางพารา พืชไร่ และพืชผัก มีแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรอุดมสมบูรณ์เหมาะสำหรับปลูกข้าว พืชผักทางการเกษตร และพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค มีพุดินนา หรือ ทะเลทิพย์ศิริ ถ้ำวัดเขาจิ้งโหล่น ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยว และพักผ่อนหย่อนใจและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม จำนวนหมู่บ้านที่อยู่ในส่วนการปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลกุหาใต้ ประกอบด้วยหมู่บ้าน จำนวน 14 หมู่บ้าน บ้านควนดาน บ้านพรุพ้อ บ้านกุหาใน บ้านนาปราบ บ้านจุ่มปะ บ้านกองอิฐ บ้านควนป้อม บ้านควนขัน บ้านห้วยยาง บ้านทุ่งมะขาม บ้านจิ้งโหล่น บ้านกัมมัน บ้านเกาะยาว บ้านกันใหญ่ จุดเด่นของพื้นที่ สภาพของภูมิประเทศเหมาะสำหรับส่งเสริมอาชีพด้านการเกษตร สามารถส่งเสริม และพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นได้ ชุมชนนี้เป็นชุมชนที่เข้มแข็ง มีการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้พัฒนาระบบข้อมูลครัวเรือนและชุมชน เพื่อสนับสนุนการตัดสินใจตำบลกุหาใต้ และมีหน่วยงานเข้าไปทำโครงการ อาทิเช่น โครงการร่วมสร้างชุมชนและท้องถิ่นให้น่าอยู่ตำบลกุหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา โดยมีวัตถุประสงค์ของโครงการ คือ เพื่อพัฒนาศักยภาพและทักษะหมู่บ้านด้านกิจกรรมให้เกิดสุขภาวะพอเพียง ดังนั้นเพื่อให้ชุมชนนี้มีศักยภาพในด้านต่าง ๆ ครอบคลุมการ คณะผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาวิจัยในชุมชนนี้ ในด้านของศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนกุหาใต้ ตำบลกุหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลาและเพื่อพัฒนาชุมชนนี้มีความเข้มแข็งยิ่งขึ้น (<http://happynetwork.org/paper/770>)

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ของชุมชนในบริบทชุมชนกุหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

1.3 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. เมื่อทราบศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร สามารถนำผลเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนได้ตรงประเด็น
2. เป็นแนวทางในการเตรียมความพร้อมด้านภาษาต่างประเทศให้แก่ชุมชนค้นหาได้
3. เพื่อเป็นข้อมูลในการเพิ่มศักยภาพในด้านการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานสากล ตามความต้องการของชุมชน เพื่อสร้างเศรษฐกิจของชุมชนให้เข้มแข็ง

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย ประกอบด้วย

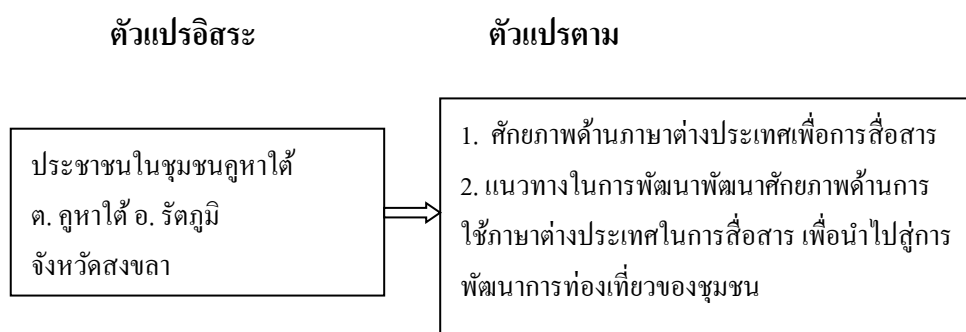
1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร หมายถึง ประชาชนในชุมชนกุหาใต้ ตำบลกุหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ตัวแทนผู้นำชุมชน ครู และตัวแทนชาวบ้าน ในชุมชนกุหาใต้ ตำบลกุหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา
2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่
 - 2.1 ศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ของชุมชนกุหาใต้
 - 2.2 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน
3. ขอบเขตด้านพื้นที่

ชุมชนกุหาใต้ ตำบลกุหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

- 1.5.1 ศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เน้นด้านทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสาร
- 1.5.2 ชุมชนกุหาใต้ หมายถึง ชุมชนในตำบลกุหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา ที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของชุมชนกุหาใต้ ได้แก่ วัดจิ่งโหล่น ถ้ำจิ่งโหล่น และพรุโต๊ะนาย

1.6 กรอบแนวความคิดของการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ความสำคัญของภาษาอังกฤษ
2. ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานและอาชีพ
3. ปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ
4. การพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน
5. แนวคิดชุมชนเข้มแข็ง “กลไกขับเคลื่อน”สู่การท่องเที่ยวยั่งยืน
6. องค์ประกอบของเมื่องน่าอยู่ ชุมชนน่าอยู่
7. แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงการดำรงอยู่บนความเข้มแข็งของตนเอง
8. ชุมชนคุณภาพได้
9. ศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความสำคัญของภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษได้รับความสำคัญในการใช้เป็นภาษาสากลในการสื่อสารระหว่างชาวต่างชาติ วัฒนธรรมในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมาในฐานะที่เป็น “International Language” คือภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารในวงกว้างขึ้นสำหรับประชากรโลกทั้งระหว่างผู้เป็นเจ้าของภาษา (Native English Speakers) และผู้ไม่เป็นเจ้าของภาษา (Non-native English Speakers) โดยเฉพาะในส่วนของผู้ไม่เป็นเจ้าของภาษานั้นได้มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมของตนลงสู่ “ภาษาอังกฤษ” ที่ตนใช้จนเกิดเป็นภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ (Varieties of English) และทำให้นักภาษาศาสตร์เชิงสังคมศึกษาภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ ที่ใช้สื่อสารระหว่างผู้ใช้ภาษาอังกฤษต่างวัฒนธรรมว่าเป็น “Non-native English” สิรินารถ เทียนสันเทียะ (2552) ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์หลายด้าน เช่น การติดต่อสื่อสารเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม การประกอบอาชีพ การพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทันกับการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน การเปลี่ยนแปลงของสังคมผู้เรียนเกี่ยวกับเทคโนโลยีที่ทันสมัย ตลอดจนความเข้าใจในวิทยาการด้านต่าง ๆ ล้วนต้องใช้ภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลซึ่งใช้กันแพร่หลายทั่วโลกถึงแม้ว่าเกือบทุกประเทศมีภาษาไว้ใช้ของตนเอง แต่ก็จำเป็นต้องเรียนเพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร จนถึงการทำธุรกิจต่าง ๆ การเรียนภาษาอังกฤษ คือการศึกษาหาความรู้เพื่อเป็นการวางรากฐานที่จะได้นำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพได้ สำหรับอาชีพที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ อาทิเช่น ครู ไกด์ พนักงานต้อนรับ นักวิชาการ และสาขาวิชาชีพอื่น ๆ

อีกมากมาย ปัจจุบันในสังคมไทยเห็นได้ชัดว่าภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจะเป็นผู้ที่ได้เปรียบและได้รับการยอมรับในสังคมมากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ดังนั้นคนไทยจึงมีการตื่นตัวในด้านการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นเพราะเล็งเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพได้ โรงเรียนและสถาบันสอนภาษาต่างๆ จึงเกิดขึ้นมากมายเพื่อสนองตอบความต้องการของสังคมไทยดังกล่าว ในสังคมแห่งยุคข้อมูลข่าวสาร ภาษาต่างประเทศเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร การขยายเครือข่ายการสื่อสารในประชาคมโลกทำให้ความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศต่าง ๆ ต้องเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารระหว่างชนชาติต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องจากการที่จะต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั้งหมดนั้นเป็นไปได้ยาก (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548)

ภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยในปัจจุบันนับว่ามีความสำคัญมากกว่าในอดีต เนื่องจากวิถีชีวิตของคนไทยเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นสากลมากขึ้น มีการใช้ภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องกับอารยประเทศสารสนเทศต่างๆ ที่เข้ามาสู่ประเทศไทย ซึ่งเข้ามาในรูปแบบของสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น สิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หรือแม้แต่สื่อบุคคลล้วนมีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนประกอบทั้งสิ้น ดังนั้นคนไทยจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้จึงจำเป็นจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างไม่ต้องสงสัย ประชากรของแต่ละชาติ หากมีความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน และการแปลอยู่ในเกณฑ์ดี มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นในเปอร์เซ็นต์สูง ประเทศชาตินั้นย่อมก้าวทันภาวะวิวัฒนาการของโลกที่กำลังหมุนไปสู่อนาคตได้ดียิ่งขึ้น

2. ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานและอาชีพ

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันจะเห็นว่าภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก จะเห็นได้จากสิ่งอุปโภค บริโภค ราคาสินค้า สื่อโฆษณา สิ่งตีพิมพ์ต่างๆ ตำราทางวิชาการมากมาย ตลอดจนการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว การส่งออก และการขนส่งติดต่อกับต่างประเทศ เป็นต้น โอกาสที่เราจะเห็นและอ่านภาษาอังกฤษจึงมีมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษจะเป็นผู้ที่ได้เปรียบมากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย หนทางในการประกอบอาชีพของผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจะเปิดกว้างกว่าอย่างเห็นได้ชัด คนไทยในปัจจุบันจึงนิยมเรียนภาษาอังกฤษและถือว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพกันเป็นจำนวนมาก (วรลักษณ์ กิจจารักษ์, 2553)

ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานและอาชีพ (English for Occupational Purpose: EOP) คือ การใช้ภาษาอังกฤษในฐานะที่เน้นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ เช่น ช่างเทคนิค เลขานุการ มัคคุเทศก์ งานบริการ เป็นต้น ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงได้รับความสนใจและมีความสำคัญในการนำไปใช้ทั้งในชีวิตประจำวันและเพื่อความก้าวหน้าของอาชีพการงานโดยเฉพาะการติดต่อกับชาวต่างชาติ

3. ทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

3.1 ทักษะการฟัง

จากการสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น การฟังนับว่าเป็นทักษะการรับสารที่สำคัญทักษะหนึ่ง ซึ่งเป็นทักษะที่ใช้กันมากและเป็นขั้นตอนแรกของการรับสารเพื่อการติดต่อ เพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน จึงจะสามารถพูดโต้ตอบ อ่านหรือเขียนได้ ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ ดังนั้นในการประกอบธุรกิจร้านค้า นับว่าทักษะการฟังและการพูดมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากต้องอาศัยการติดต่อสื่อสารและทำความเข้าใจต่อความต้องการของลูกค้าในการค้าขายทางธุรกิจและเพื่อสามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคโดยไม่ก่อให้เกิดเหตุข้อผิดพลาดในการให้บริการ ซึ่งนับว่าเป็นสาเหตุที่นำมาซึ่งการสูญเสียรายได้ทางกิจการ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของกิจการเอง ตลอดจนถึงพนักงานที่คอยอำนวยความสะดวกในการให้บริการ จึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะด้านการฟังและการพูดอย่างเพียงพอและจริงจัง การฟังเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาและมักเป็นทักษะแรก การฟังเป็นทักษะการรับสาร ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย เพื่ออธิบายว่า การฟังเป็นการรับรู้ ข้อมูลโดยกระบวนการรับข่าวสารที่ได้ยิน ทำความเข้าใจ แล้วพร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ จากการให้ความหมายดังต่อไปนี้อาจทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการฟังมากขึ้น เมอร์ฟี (2533 อ้างโดย ฮาสี๊ะ ดินามอ, 2553) ได้กล่าวถึงการฟังว่า หมายถึง กระบวนการที่เคลื่อนไหวมาไม่รู้จักหยุดโดยเริ่มจากการที่คนหนึ่งได้ยิน หรือสังเกตในสิ่งที่อีกคนหนึ่งกล่าว จากนั้นก็มีการเก็บและลำดับข้อมูล แล้วเริ่มต้นใหม่ เมื่ออีกคนได้ตอบออกมา

ชูเกียรติ จารัตน์ (2535 อ้างโดย ฮาสี๊ะ ดินามอ, 2553) การฟัง หมายถึงกระบวนการรับข่าวสาร (message) ที่มากระทบ สอดสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญ หรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจคำพูดที่ผู้พูดออกมา ซึ่งต้องพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด ความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินกับข่าวสารของผู้พูดตลอดจนพิจารณาถึงวัฒนธรรมผู้พูดด้วย

วาที ศรีแปะบัว (2538 อ้างโดย ฮาสี๊ะ ดินามอ, 2553) ให้ความหมายการฟังว่า หมายถึง การให้ข้อมูลที่มีความหมาย ซึ่งอาจใช้อุปกรณ์ประกอบเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจดียิ่งขึ้น และเพื่อให้เป็นประโยชน์สูงสุด ผู้ฟังจะต้องเข้าใจความหมายของข้อมูลให้ชัดเจน และทำให้เกิดการสร้างสรรค์ และจะประสบผลสำเร็จมากขึ้นถ้าผู้ฟังคุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมที่รับรู้มาก่อน

สมลักษณ์ สว่างโรจน์ (2541 อ้างโดย ฮาสี๊ะ ดินามอ, 2553) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า หมายถึง กระบวนการของการเคลื่อนไหว โดยเริ่มจากเมื่อเราได้ยิน หรือสังเกตสิ่งที่พูดออกมา แล้วนำข้อมูลมาเก็บและเทียบเคียงกับข้อมูลที่มีอยู่ก่อนจะเริ่มแสดงปฏิกิริยากลับไปจากความหมายดังกล่าวสรุปว่าการฟังคือ กระบวนการรับข่าวสาร ข้อมูล ที่กระทบ สอดสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญให้มีความหมาย อาจใช้อุปกรณ์ประกอบเพื่อช่วยให้เข้าใจในสิ่งที่ได้ยินและรับรู้มากขึ้น ตามจุดประสงค์ของการรับข้อมูล และเก็บลำดับข้อมูลเพื่อพิจารณาแสดงปฏิกิริยากลับไป

3.2 ทักษะการพูด

การพูดเป็นการสื่อสารประเภทหนึ่งที่ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ในการสื่อความหมาย โดยผู้พูดจะต้องมีทักษะในการพูดที่ดี จึงจะทำให้การฟังมีความหมาย สามารถถ่ายทอดความรู้สึก เกิดความเข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ชูเกียรติ จารัตน์ (2535 อ้างโดย ปุญญิดา เจริญพานิช, 2554) ได้กล่าวถึงการพูดว่า หมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปโดยใช้ เสียงภาษา และอากัปกริยาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก หรือจุดประสงค์ของผู้พูดสู่ผู้ฟัง

นพดล จันทร์เพ็ญ (2542 อ้างโดย ปุญญิดา เจริญพานิช, 2554) ได้กล่าวถึงการพูดว่า หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ โดยอาศัยภาษา ถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทางและอื่นๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนแก่ผู้อื่น ให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

ถวัลย์ พึ่งเงิน (2542 อ้างโดย ปุญญิดา เจริญพานิช, 2554) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดว่า หมายถึง การสื่อสารระหว่างบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยใช้ท่าทาง น้ำเสียง สีหน้า สายตา เป็นสื่อถ่ายทอดความรู้สึกเพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้เกี่ยวข้องให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

จากความหมายดังกล่าวก็สรุปได้ว่า การพูดก็คือ การถ่ายทอด การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง หรือตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยใช้ท่าทาง น้ำเสียง ภาษาและอากัปกริยาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ให้เกิดความเข้าใจตามจุดประสงค์ของผู้พูดสู่ผู้ฟัง และผู้เกี่ยวข้องให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

4. การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นปัจจุบัน มีหน้าที่ในการส่งเสริมการพัฒนาในด้านต่าง ๆ บทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวก็เช่นกันถือเป็นบทบาทหนึ่งซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดึงความได้เปรียบของทุนทางทรัพยากรธรรมชาติ มรดกทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีที่มีอยู่ในท้องถิ่น หรือในชุมชนมาพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว ทำให้เกิดมูลค่าเพิ่ม เป็นแหล่งสร้างรายได้ของประชาชนในท้องถิ่นได้ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว สร้างรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่นได้เป็นกอบเป็นกำก็จริง แต่การริเริ่มและการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าอย่างเป็นพลวัตและมีความยั่งยืนบนฐานแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนการดำรงรักษาคุณค่าหรือประคับประคองกิจการการท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดอย่างต่อเนื่องนั้นเป็นประเด็นปัญหาสำคัญหรือเป็นโจทย์ใหญ่ที่ท้าทายผู้บริหารหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอยู่มิใช่น้อย นอกจากนี้ ในบางกรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ไม่สามารถค้นหาโอกาสหรือมองไม่เห็นช่องทางในการส่งเสริมบทบาทการพัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งๆที่มีความได้เปรียบของทุนทางทรัพยากรธรรมชาติหรือมรดกทางวัฒนธรรมที่มีอยู่เหนือกว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น (เทิดชาย ช่วยบำรุง, 2552)

4.1 ความสำคัญของการท่องเที่ยว

1. สนับสนุนฟื้นฟูอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของชาติ
2. สร้างความเข้าใจอันดีระหว่างนักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น
3. รักษาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว
4. สร้างรายได้ให้แก่ประเทศในรูปของเงินตราต่างประเทศ
5. การกระจายรายได้และสร้างงานสร้างอาชีพให้แก่ประชาชน
6. เสริมสัมพันธภาพอันดีและความเข้าใจของมวลมนุษยชาติอันจะนำไปสู่สันติภาพของโลก
7. ส่งเสริมให้นานาประเทศรู้จักประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

4.2 ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Tourism Resource)

เป็นสินค้าหลักทางการท่องเที่ยวที่จะขายหรือสร้างแรงดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึง แหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมและศิลปวัฒนธรรมประเพณีที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่นเป็นที่น่าสนใจ ซึ่งอาจแบ่งได้ดังนี้

4.2.1 ประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยว

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ หมายถึง สภาพภูมิประเทศ รวมทั้งอากาศและทรัพยากรที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น น้ำตก ภูเขา ทะเล ป่าไม้ ชายหาด เกาะแก่ง สัตว์ป่า เป็นต้น
2. ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ และศาสนสถาน หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นและมีความสำคัญในฐานะเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศาสนาที่แสดงถึงอารยธรรมของท้องถิ่น มีผลดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวไปเยือน เช่น เมืองโบราณ พระราชวัง ปราสาทหิน สุสาน หอไตร พิพิธภัณฑสถาน อนุสาวรีย์ อุทยานประวัติศาสตร์ อนุสรณ์สถาน สมรภูมิ บ้านบุคคลสำคัญ วัด โบสถ์ วิหาร เทวรูป รูปปั้น พระพุทธรูป จิตรกรรม ฝาผนัง เป็นต้น
3. ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรมและประเพณี หมายถึง ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีที่มีเอกลักษณ์ และถ่ายทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่นจนถึงปัจจุบัน เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เช่น วิถีชีวิตความเป็นอยู่ สภาพบ้านเรือน ภาษา การแต่งกาย การละเล่น ดนตรี กีฬา ศิลปะ ประเพณี งานเทศกาล พิธีกรรม ความเชื่อ ค่านิยม ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น
4. ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทมนุษย์สร้างขึ้น หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยการสร้างกิจกรรมใหม่หรือปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สถานที่มีความหลากหลายในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ สวนสัตว์ ศูนย์วิจัยเกษตร สวนส้ม สวนกล้วยไม้ สวนสนุก สถานที่ชมทิวทัศน์ สถานที่บันเทิง สถานที่ซื้อสินค้า สถานที่เล่นกีฬา พิพิธภัณฑสถานของเอกชน เป็นต้น

5. แนวคิดชุมชนเข้มแข็ง “กลไกขับเคลื่อน”สู่การท่องเที่ยวยั่งยืน

ชุมชนเข้มแข็ง หมายถึง การที่ประชาชนในชุมชนต่างๆ ของเมืองหรือชนบทรวมตัวกันเป็น “องค์กรชุมชน” โดยมีการเรียนรู้ การจัดการและการแก้ไขปัญหาาร่วมกันของชุมชนแล้วจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน ตลอดจนมีผลกระทบสู่ภายนอกชุมชนที่ดีขึ้นตามลำดับ โดยจะเรียกชุมชนนี้ว่า กลุ่ม ชุมชน สหกรณ์ บริษัท องค์กรชาวบ้าน เครือข่ายหรืออื่นๆ ที่มีความหมายแสดงถึงการร่วมมือ ช่วยเหลือกันเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันและด้วยความเอื้ออาทรต่อชุมชนอื่นๆ ในสังคมด้วย ในด้านการจัดการการท่องเที่ยว แนวคิดชุมชนเข้มแข็งมีความสำคัญเป็นอย่างมากเพราะหาก “กลไก” การจัดการมีความเข้มแข็งก็จะสามารถบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างถูกต้องทิศทางและก่อให้เกิดผลกระทบในเชิงลบน้อยที่สุด คณะอนุกรรมการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤต ภายใต้คณะกรรมการนโยบายสังคมแห่งชาติได้กำหนดกรอบองค์ประกอบของชุมชนเข้มแข็งไว้ดังนี้

1. บุคคลหลากหลายที่รวมตัวกันเป็นองค์กรชุมชนอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ
2. มีเป้าหมายร่วมกันและยึดโยงเกาะเกี่ยวกันด้วยประโยชน์สาธารณะและของสมาชิก
3. มีจิตสำนึกของการพึ่งตนเอง รักษาเอื้ออาทรต่อกันและมีความรักท้องถิ่นรักชุมชน
4. มีอิสระในการร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมทำและร่วมรับผิดชอบ
5. มีการระดมใช้ทรัพยากรในชุมชนอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ
6. มีการเรียนรู้ เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายและติดต่อสื่อสารกันหลายรูปแบบ
7. มีการจัดทำกิจกรรมที่เป็นสาธารณะของชุมชนอย่างต่อเนื่อง
8. มีการจัดการบริหารกลุ่มที่หลากหลายและเครือข่ายที่ดี
9. มีการเสริมสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่หลากหลายของชุมชนสืบทอดกันตลอดไป อีกทั้งคณะอนุกรรมการฯ ได้กำหนดลักษณะของชุมชนเข้มแข็งไว้ดังนี้

สมาชิกของชุมชนมีความเชื่อมั่นในศักยภาพของตนและชุมชนที่จะแก้ไขปัญหาและพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของตนเอง สมาชิกของชุมชนพร้อมที่จะร่วมกันจัดการกับปัญหาของตนและชุมชน มีกระบวนการของชุมชนที่มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องจนเป็นวิถีของชุมชน ภายใต้การสนับสนุนของผู้นำองค์กรชุมชน ในลักษณะเปิดโอกาสให้กับสมาชิกทั้งหมดเข้ามามีส่วนร่วม โปร่งใสและพร้อมที่จะให้ตรวจสอบสมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการประเมินสถานการณ์ของชุมชน กำหนดวิสัยทัศน์ร่วม ร่วมคิดตัดสินใจ ดำเนินงาน ติดตามและประเมินผล การแก้ปัญหาและการพัฒนาของชุมชนผ่านกระบวนการชุมชนสมาชิกชุมชนเกิดการเรียนรู้ผ่านการเข้าร่วมในกระบวนการของชุมชนมีแผนของชุมชนที่ประกอบด้วยการพัฒนาทุกๆ ด้านของชุมชนที่มุ่งการพึ่งตนเอง เอื้อประโยชน์ต่อสมาชิกชุมชนทุกๆ คนและมุ่งหวังการพัฒนาชุมชนที่ยั่งยืน การพึ่งความช่วยเหลือจากภายนอกเป็นการพึ่งเพื่อให้ชุมชนสามารถพึ่งตนเองได้ในที่สุดไม่ใช่การพึ่งพาตลอดไป มีเครือข่ายความร่วมมือกับภาคีการพัฒนา อาจเป็นหมู่บ้านชุมชนอื่นๆ ท้องถิ่น ภาค

ราชการ องค์กรเอกชน นักธุรกิจ นักวิชาการและอื่นๆ ในลักษณะของการมีความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกันในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน เพื่อเป็นฐานรองรับการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพร้อมกันทุกด้าน หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน รวมไปถึงภาคีการพัฒนาต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ จึงต้องผนึกกำลังดำเนินการเสริมความเข้มแข็งให้กับชุมชนในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ด้วยตนเอง ด้วยการกระตุ้นและสร้างกระบวนการทำงานแบบมีส่วนร่วม รวมทั้งการสร้างสภาพแวดล้อมให้ชุมชนร่วมกันคิด ร่วมกันทำและมีการเรียนรู้เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันอันจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนในระยะยาว ทั้งนี้มีกิจกรรมหลักที่ดำเนินการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ได้แก่

1. การส่งเสริมกระบวนการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนเพื่อเผชิญปัญหา วิกฤต โดยพัฒนาศักยภาพให้คนในชุมชนรวมกลุ่มกันร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบและร่วมรักษาผลประโยชน์ของชุมชนด้วยตนเอง รวมทั้งให้ความสำคัญกับการปรับวิธีคิดและวิธีการทำงานของบุคลากรภาครัฐจาก “ผู้สั่งการ” เป็น “ผู้สนับสนุน” ในการจัดการและแก้ไขปัญหาของชุมชนเอง

2. การส่งเสริมกระบวนการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมของชุมชนในลักษณะ “ร่วมคิด ร่วมทำและร่วมเรียนรู้” เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ประกอบด้วยกระบวนการส่งเสริมและสนับสนุนชุมชนได้มีการเรียนรู้ แลกเปลี่ยนประสบการณ์เพื่อการพัฒนาอาชีพและเศรษฐกิจชุมชน การพัฒนาสวัสดิการสังคม และสวัสดิภาพของชุมชน การฟื้นฟู อนุรักษ์และจัดการทรัพยากรธรรมชาติของชุมชนการค้นหาศักยภาพและการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนการจัดทำแผนความต้องการของชุมชน รวมทั้งการสร้างประชาคมภายในชุมชนและการสร้างเครือข่ายของชุมชน

6. องค์ประกอบของเมื่อนำอยู่ ชุมชนนำอยู่

1. ด้านความน่าอยู่ จะมีความหมายครอบคลุมทั้งด้านการมีสภาพแวดล้อมทางกายภาพดี สังคมเข้มแข็ง มีความสงบ สะอาด สะอาด ปลอดภัย มีระเบียบวินัย คนมีคุณภาพชีวิตดี วิถีชีวิตดี ความเป็นอยู่ดี มีความสุข

2. ด้านการมีภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่ช่วยเกื้อกูลให้ชุมชนเข้มแข็ง มีการสืบทอดรักษาและปรับใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดให้เกิดเทคโนโลยีที่เหมาะสม นำมาใช้ประโยชน์กับการผลิตและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ด้านการมีเศรษฐกิจฐานรากที่เข้มแข็ง สมดุล มีภูมิคุ้มกัน สามารถเพิ่มรายได้และการมีงานทำ ด้วยการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์เชื่อมโยงสู่ตลาดภายในและนอกประเทศ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และพัฒนาให้เกิดความเชื่อมโยงชนบทและเมือง

4. ด้านการมีระบบบริหารจัดการที่ดี มีประสิทธิภาพ โปร่งใสเป็นธรรม ตรวจสอบได้ ประชาชนและภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา โดยมีเป้าหมายการพัฒนา คือ มุ่งเพิ่มความเข้มแข็งชุมชนและประชาสังคมระดับต่างๆ ให้มีความมั่นคงทางสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจ รวมทั้งมีระบบการบริหารจัดการของชุมชนที่ดีให้ครอบคลุมทุกตำบลทั่วประเทศ พร้อมทั้งให้มีการพัฒนาเมืองและชุมชนให้น่าอยู่ด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมอื่นใด ความน่าอยู่หรือไม่น่าอยู่ อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความรู้สึกของคนท้องถิ่นในแต่ละเวลา ซึ่งเวลาเปลี่ยนไปอาจทำให้เมืองน่าอยู่ ชุมชนน่าอยู่กลายเป็นความไม่น่าอยู่ตามปัจจัยและเหตุการณ์ ณ เวลานั้น ดังนั้น การพัฒนาความเป็นเมืองน่าอยู่จะเป็นกระบวนการทั้งหมดที่เกิดขึ้น-คงอยู่-ดับไปของกิจกรรมต่าง ๆ และเกิดขึ้นใหม่อีกอย่างไม่สิ้นสุด จึงไม่จำเป็นต้องมีการประเมินความสำเร็จเมื่อสิ้นสุดโครงการ แต่ต้องการการติดตามเผื่อความสุข ความพึงพอใจของพลเมืองเจ้าของเมืองนั้น ตลอดจนผู้มาเยือนที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงเป็นระยะๆ ความเป็นเมืองน่าอยู่ ชุมชนน่าอยู่เป็นเป้าหมายที่ทุกเมืองและทุกสังคมคาดหวังที่จะให้เกิดขึ้น เพราะนั่นหมายถึง ชุมชนมีความเข้มแข็ง มีความยั่งยืนและประชาชนมีความอยู่ดีมีสุข ซึ่งหากสังคมหรือชุมชนใดเกิดสภาวะดังกล่าวก็จะเป็นสังคมที่มีความพร้อมในการรองรับการท่องเที่ยวและมีภูมิคุ้มกันที่ดี การท่องเที่ยวจึงไม่สามารถทำลายความเป็นสังคมได้ เพราะชุมชนหรือ สังคมสามารถบริหารจัดการได้อย่างยั่งยืน อาจกล่าวได้ว่า “เมืองที่น่าอยู่ที่สุดเป็นเมืองที่น่าท่องเที่ยวที่สุดในโลก”

7. แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง: การดำรงอยู่บนความเข้มแข็งของตนเอง

เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผลและมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอก โดยอาศัยความรู้ ความรอบคอบและความระมัดระวังในการนำวิชาการต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผนและดำเนินการทุกขั้นตอน ขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ภาครัฐ นักทฤษฎีและนักธุรกิจทุกระดับให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริตและให้มีความรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติปัญญาและความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมรับความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี การพัฒนาตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง คือ การพัฒนาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลางและความไม่ประมาท โดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว ตลอดจนใช้ความรู้ ความรอบคอบและคุณธรรม ประกอบการวางแผน การตัดสินใจและการกระทำ (สีลาภรณ์ บัวสาย, 2549)

ในการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้น แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงถือเป็นแนวคิดหลักที่ครอบคลุมทุกแนวคิด เพราะแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงนั้นมีแนวคิดที่วางรากฐานการท่องเที่ยวที่เป็นปึกแผ่น มีฐานที่มั่นคง ตั้งแต่เริ่มต้นกระบวนการตัดสินใจการพัฒนาว่ามีเหตุผลสมควรหรือไม่ที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวด้วยแนวคิดที่ว่า “ทุกพื้นที่ ไม่จำเป็นต้องเป็นแหล่งท่องเที่ยว หากขาดศักยภาพและความพร้อม” เช่น ชุมชนยังตั้งเป้าหมายเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว ชุมชนยังขาดข้อมูล ความรู้และขาดจริยธรรม หากพัฒนาการท่องเที่ยวไปก็จะสร้างความเสียหายแก่ชุมชนอย่างมหาศาล การพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนเหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อมและสังคมไทยในปัจจุบันภายใต้กระแสธารของเศรษฐกิจในยุคโลกาภิวัตน์ จำเป็นจะต้องพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีคุณค่าและความหมายมากกว่าการท่องเที่ยวกระแสหลักที่เป็นที่นิยมในยุคปัจจุบัน ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องมี “จิตสำนึกใหม่” จิตสำนึกที่เรียกว่า “การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบพอเพียง” และเชื่อมโยงบริบทของการพัฒนาให้ครอบคลุมหลากหลายมิติบนพื้นฐานของสังคมไทยและสังคมโลก ที่นับวันยังมีความสลับซับซ้อนสูงขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะเดียวกันการท่องเที่ยวได้เข้ามามีบทบาทภายในชุมชนเพิ่มมากขึ้น เพราะกระแสการท่องเที่ยวแบบเดิม ๆ จากนักท่องเที่ยวแบบกลุ่มใหญ่ (Mass Tourism) ก็ถูกแทนที่ด้วยนักท่องเที่ยวแบบเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) และขยายตัวมากขึ้นทำให้การท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่ๆ ได้รับความสนใจ เกิดเป็นการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งมีการจัดการโดยชุมชนในการดูแลการท่องเที่ยวของตนเอง ดูแลทรัพยากรและผลประโยชน์ร่วมกัน เมื่อมีรายได้และผลประโยชน์จึงเกิดข้อสงสัยถึงวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนในชุมชนที่เปลี่ยนไป แต่หากมีการจัดการที่ดีทั้งในด้านทรัพยากร วิถีชีวิต วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีและภูมิปัญญาที่สืบทอดต่อ ๆ กันมา คนในชุมชนก็จะเกิดความภาคภูมิใจ ความรักและหวงแหนทรัพยากรชุมชน ดังนั้นกระบวนการจัดการที่ถูกต้องก็จะทำให้ชุมชนทราบวิธีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรและการตอบแทนคืนกลับสู่สิ่งที่เขาได้ใช้ (มุลนิธิกรสิกรรมธรรมชาติ, จาก <http://www.agrinature.or.th>)

8. ชุมชนภูเขาได้

ตำบลภูเขาได้ ตั้งอยู่ที่ หมู่ที่ 7 ทางทิศเหนือของที่ว่าการอำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา ระยะห่างจากที่ว่าการอำเภอรัตนบุรี 5 กิโลเมตร ลักษณะภูมิประเทศ องค์การบริหารส่วนตำบลภูเขาได้ มีสภาพภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่มและมีภูเขาที่มีการปลูกข้าว ยางพารา พืชไร่และพืชผักมีแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรอุดมสมบูรณ์เหมาะสำหรับปลูกข้าว พืชผักทางการเกษตรและพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภค - บริโภค มีพรุโต๊ะนาย ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยว และพักผ่อนหย่อนใจและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จำนวนหมู่บ้านที่อยู่ในส่วนการปกครององค์การบริหารส่วนตำบลภูเขาได้ ประกอบด้วยหมู่บ้านซึ่งอยู่ในเขต อบต. ภูเขาได้ จำนวน 14 หมู่บ้าน ได้แก่ บ้านควนตานบ้านพรุพ้อ บ้านภูเขาใน บ้านนาปราบ บ้านจัมปะ บ้านกองอิฐ บ้านควนปอม บ้านควนขัน บ้านห้วยยาง บ้านทุ่งมะขาม บ้านจิงโหลน บ้านกันมัน บ้านเกาะยาว บ้านกันใหญ่ โดยมี ประชากร องค์การบริหารส่วนตำบลภูเขาได้ จำนวนทั้งสิ้น 11,568 คน

แยกเป็นชาย 5,648 คน หญิง 5,920 คน มีจำนวนครัวเรือน 3,386 ครัวเรือน มีความหนาแน่นเฉลี่ย 269 คน/ตารางกิโลเมตร จุดเด่นของพื้นที่ สภาพของภูมิประเทศเหมาะสมสำหรับส่งเสริมอาชีพด้านการเกษตร สามารถส่งเสริมและพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นได้ เป็นเส้นทางผ่านของถนนสายหลัก คือ ถนนเพชรเกษมเป็นที่ตั้งของโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี 2 สงขลา

(<https://sites.google.com/site/thsocialbridge/south/songkhla/data-chumchon>)

9. ศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว

ชุมชนคูหาใต้ได้จัดตั้งศูนย์การศึกษาธรรมชาติและศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอรัตนภูมิ ได้มีศูนย์การเรียนรู้ชุมชน แหล่งเรียนรู้เขาจิ้งโหล่น เป็น แหล่งเรียนรู้ประวัติศาสตร์

แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนคูหาใต้ที่น่าสนใจ มีดังนี้

1. ทะเลทิพย์คีรี (พรุโตะนาย)

ภาพประกอบที่ 1 ทะเลทิพย์คีรี (พรุโตะนาย)

ภาพประกอบที่ 2 ทะเลทิพย์คีรี (พรุโตะนาย)

2. ถ้ำจิ้งโหล่น

ภาพประกอบที่ 3 ถ้ำจิ้งโหล่น

ภาพประกอบที่ 4 ถ้ำจิ้งโหล่น

ภาพประกอบที่ 5 ถ้ำจิ้งโหล่น

(<http://www.kuhatai.go.th/travel>)

เข้างโหลนเป็นที่ตั้งของวัดโบราณแห่งหนึ่งที่พบศิลาจารึกภาษาขอมเขียนขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 2 ลักษณะของศิลาจารึกเป็นจารึกบนแผ่นหินชนวน มีอักษรขอม ภาษาไทยและภาษาบาลี ความว่า “ท่านข้ามเป็นผู้สร้างพระพุทธรูปนี้ไว้ เมื่อปีมะโรงโทศกเดือน 3 พ.ศ. 2363” ปัจจุบันจารึกถ้ำเข้างโหลนจัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สงขลา จากการพบหลักฐานที่เป็นรอยพระพุทธรูปที่มีจารึกบอกประวัติ ความเป็นมาของรอยพระพุทธรูปเป็นอักษรขอม กำหนดอายุอยู่ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ 2 แสดงให้เห็นถึงประวัติความเป็นมาของเข้างโหลนที่เป็นศาสนสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งของชุมชนในแถบเข้างโหลน อำเภอรักขภูมิ ว่าในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นนั้น ในพื้นที่ดังกล่าวมีชุมชนเข้ามา ตั้งถิ่นฐานหนาแน่น

3. วัดจ้งโหลน

ภาพประกอบที่ 6 วัดจ้งโหลน

วัดจ้งโหลน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย พื้นที่ตั้งวัดเป็นเนินสูง มีที่ดินตั้งวัดเนื้อที่ 35 ไร่ 3 งาน 50 ตารางวา สร้างขึ้นเป็นวัดนับตั้งแต่ พ.ศ. 2310 สร้างขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นวัดเก่าแก่ ในบางช่วงก็ไม่มีพระภิกษุอาศัย วัดมีสภาพทรุดโทรม ในเวลาต่อมาประมาณพ.ศ. 2310 มีพระภิกษุจากวัดเกาะถ้ำ จังหวัดสงขลา เดินทางมาจำพรรษาและเป็นพระอุปัชฌาย์ มีผู้คนเข้าไปศึกษาและบวชเป็นพระจำนวนมาก ชาวบ้านเรียกท่านว่า “ท่านเกาะถ้ำ” ต่อมาเมื่อเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ท่านต้องลาสิกขาบท ทำให้วัดจ้งโหลนได้ร้าง ไม่มีพระภิกษุจำพรรษาไปช่วงหนึ่ง และต่อมาได้มีชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงได้บวชเป็นพระภิกษุและจำพรรษาเรื่อยมา วัดจ้งโหลนเจริญรุ่งเรืองอีกครั้งในสมัยที่พระแก้วเป็นเจ้าอาวาส มีผู้คนเลื่อมใสศรัทธาและนำบุตรหลานมาฝากให้เล่าเรียนและอุปสมบทเป็นจำนวนมาก ในพ.ศ. 2476 วัดจ้งโหลนได้ขออนุญาตกระทรวงศึกษาธิการเพื่อขอเปิดโรงเรียนประชาบาลขึ้นในบริเวณวัด ท่านอาจารย์แก้วจึงถือเป็นผู้นำทางการศึกษาให้กับคนในชุมชน และท่านได้สร้างศาลาการเปรียญขึ้นมา 1 หลัง กว้าง 16 เมตร ยาว 21 เมตร ด้วยความร่วมมือร่วมใจของชาวบ้าน ศาลาการเปรียญหลังนี้นอกจากใช้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาแล้วยังใช้เป็นอาคารเรียนอีกด้วย นอกจากนี้ท่านอาจารย์แก้วยังสร้างอุโบสถ และพระประธานภายในอุโบสถที่มี

ขนาดหน้าตักกว้าง 2 เมตร สูง 2 เมตร 10 เซนติเมตร วัดจ้งโหลนได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา วันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2482 เขตวิสุงคามสีมา กว้าง 40 เมตร ยาว 40 เมตร ผูกพัลลภ พ.ศ. 2482

แต่ในบางแหล่งข้อมูล มีตำนานเล่าที่คล้ายคลึงกัน แต่มีความแตกต่างกันบ้างเกี่ยวกับวัดจ้งโหลน กล่าวคือ วัดจ้งโหลนตั้งอยู่เลขที่ 182 หมู่ที่ 11 ตำบลคูหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินเนื้อที่ 35 ไร่ 3 งาน 50 ตารางวา อาณาเขต ทิศเหนือยาว 9 เส้น ติดต่อกับที่ดินนายชู ทิศใต้ติดที่ดินนายฤทธิ์ ทิศตะวันออก ยาว 7 เส้น ติดกับถนนทางหลวงจังหวัดทิศตะวันตกติดภูเขาจ้งโหลนพื้นที่ตั้งวัดเป็นเนินสูงอาคารเสนาสนะต่างๆ อุโบสถกว้าง 8 เมตร ยาว 15 เมตร สร้าง พ.ศ. 2484 โครงสร้างคอนกรีตและไม้ ศาลาการเปรียญกว้าง 10 เมตร ยาว 30 เมตร สร้าง พ.ศ. 2480 โครงสร้างคอนกรีต ภูมิสงฆ์ จำนวน 3 หลัง โครงสร้างเป็นอาคารครึ่งตึกครึ่งไม้ สำหรับปฐมนิยัตถุมิพระประธานในอุโบสถ พระเพลากว้าง 4 ศอก พระประธานในศาลาการเปรียญ พระเพลากว้าง 2 ศอก พระพุทธรูปบนเขาคีใหญ่สุด พระเพลากว้าง 2 ศอก ประชาชนนิยมเรียกพ่อท่านสมเด็จพระเจ้าเฝ้าเขาเจ็ดยี่ห้าอุโบสถ สูง 15 เมตร อดีตเจ้าอาวาสวัดจ้งโหลน เดิมชื่อ แก้ว สระมุณี เป็นบุตรของคุณพ่ออินทร์และคุณแม่ - สระมุณี เป็นชาวบ้านสวน เกิดเมื่อวันที่ 9 เมษายน 2446 ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น 5 ค่ำ เดือน 6 ปี เถาะ หมู่ที่ 8 ตำบลควนรู อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา มีพี่น้องร่วมท้องเดียวกัน 3 คน คือ นางชื่น นายแก้ว และนายพร้อม เป็นคนสุดท้อง อาชีพทำนา ทำสวน การศึกษา ความรู้เทียบชั้น ป.4 การศึกษาเบื้องต้นในสมัยนั้นต้องอาศัยวัด นายแก้วเมื่ออายุได้ 15 ปี คุณพ่ออินทร์ ได้พาไปฝากไว้กับอาจารย์หนู ที่วัดจ้งโหลน นายแก้วเป็นคนขยันหมั่นเพียรในการศึกษาหาความรู้ มีมานะอดทน ประพฤติตนแต่ในทางที่ดี อาจารย์หนูรักมาก เมื่อเรียนหนังสือพออ่านออกเขียนได้ก็บวชเณรให้อยู่ที่วัดจ้งโหลน เมื่ออายุ 21 ปี ก็อุปสมบท ชื่อพระแก้ว ภูทมนิ อุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดคูหาใน ต. คูหาใต้ อ.รัตนบุรี จ.สงขลา เมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2468 มีพระครูปรภาคารศิลากฤต เป็นองค์อุปัชฌาย์ พระติบอมมปาโล เป็นกรรมวาจารย์ พระครูรัตนภูมิ คณานุรักษ์ เป็นอนุศาสนาจารย์ อุปสมบทพร้อมกับพระภิกษุหยั่ง พระแก้วและพระ หยั่ง เมื่ออุปสมบทแล้วก็มาจำพรรษาอยู่ที่วัดจ้งโหลน ต่อมาพระหยั่งก็เดินทางไปศึกษาพระปริยัติธรรมที่วัดบางทิง (อยู่ในเขต ตำบลบางเหรียง กิ่งอำเภอควนเนียง ในปัจจุบัน) ส่วนพระแก้วยังจำพรรษาอยู่ที่วัดจ้งโหลนกับท่านอาจารย์หนู ประมาณ 2 ปีเศษ ท่านอาจารย์หนูก็ได้มรณภาพด้วยโรคชรา พอทำศพอาจารย์หนูเสร็จ พระแก้วก็เดินทางไปจำพรรษาที่วัดคูหานอกกับท่านอาจารย์แดง เป็นเวลา 5 พรรษา วัดจ้งโหลนเกือบจะทรุดโทรมลงไปอีก เพราะมีแต่หลวงปู่เพชร จำพรรษาอยู่เพียงรูปเดียว ชาวบ้านเห็นความสำคัญของวัดมากจึงปรึกษากันว่า จะนิมนต์พระแก้วกลับวัดจ้งโหลน ผู้ที่เป็นต้นคิดคือ ปู่หนู อ่อน อุ่น อดีตผู้ใหญ่บ้านบ้านจ้งโหลน ปู่มิตร รามเรือง ปู่จันทร์แก้ว ศรีบุญ ปู่หนูแดง พรหมคง และชาวบ้านจ้งโหลนหลายคน เมื่อท่านกลับมาจำพรรษาที่วัดแล้วท่านก็รับตราตั้งเป็นเจ้าอาวาส ตั้งแต่นั้นมาวัดจ้งโหลนก็เจริญรุ่งเรืองด้วยธรรมะและวัตถุธรรม มีคนเลื่อมใสศรัทธาต่อเจ้าอาวาสมาขึ้น นำบุตรหลานมาฝากให้เล่าเรียนและอุปสมบท เป็นจำนวนมาก ในด้านการศึกษาสมัยนั้นไม่มีโรงเรียนจึงอาศัยเรียนตามวัดในปี พ.ศ. 2476 ได้ติดต่อกับกระทรวงศึกษาธิการขอเปิดโรงเรียนประชาบาลขึ้นในบริเวณวัด

เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2476 มีอาจารย์ทิม คงแก้ว ชาวอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง เป็นอาจารย์คนแรก ที่นับว่าอาจารย์แก้ว ภูทมนุติ เป็นผู้นำทางบ่งบอกชีวิตกับสังคมใหม่ดีขึ้น ถึงแม้ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้ไทย แต่ท่านก็มีประสบการณ์ในทางปฏิบัติ ต่อมาในปี พ.ศ. 2476 ท่านได้สร้างศาลาการเปรียญขึ้น 1 หลัง กว้าง 16 เมตร ยาว 21 เมตร กิ่งถาวร อุปถัมภ์ในการสร้างในสมัยนั้น ได้มาด้วยความยากลำบากมาก เพราะการคมนาคมไม่สะดวก ต้องใช้แรงคนในการขนวัสดุก่อสร้าง ด้วยความมานะอดทนของชาวบ้านได้นำผลสำเร็จมาให้ท่านเหมือนคำพังเพยที่ว่า วัดพึ่งบ้าน บ้านพึ่งวัด ผลัดกันช่วย สมแล้วที่ท่านตั้งมั่นอยู่ในความเพียร อันเป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดความศรัทธาของคนทั่วไป ด้วยความพยายามของท่านและชาวบ้านได้ช่วยกันสร้างศาลาการเปรียญจนเสร็จ นอกจากใช้ประกอบพิธีทางศาสนาแล้ว ยังใช้เป็นอาคารเรียนด้วย สมแล้วที่ท่านรับงานปกครองเป็นเจ้าอาวาส การบริหารงานของท่าน นอกจากหลักการพระพุทธศาสนาแล้ว ท่านเห็นว่าการศึกษาคือเป็นรากฐานสำคัญของชีวิต จึงใช้สถานที่ของวัดให้เป็นสาธารณประโยชน์

ก่อนที่โรงเรียนวัดจังหวังโหล่นจะแยกตัวออกไป เมื่อก่อนครูอาจารย์ก็ต้องสอนหนังสือให้แก่เด็กอยู่ในบริเวณวัด เช่น ศาลาการเปรียญ ได้กุฏิ โรงยาวได้ต้นไม้ ถิ่นนับว่าท่านอาจารย์แก้ว เป็นผู้มีความดีและมีคุณธรรมและมนุษยธรรม เห็นแก่ความเจริญก้าวหน้าของมหาชนทั่วไป ไม่ได้ปล่อยเวลาให้สูญไปโดยเปล่าประโยชน์ท่านเดินตามรอยเบื้องยุคลบาทขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้า หลังจากนั้น ท่านได้คิดสร้างพระอุโบสถเสร็จท่านก็สร้างพระประธาน ประดิษฐานไว้ในอุโบสถด้วย พระประธานที่สวยงามมาก ขนาดหน้าตักกว้าง 2 เมตร สูง 2 เมตร 10 เซนติเมตร สร้างไว้เป็นพุทธรูปของทุกคนทั่วไป นับว่าท่านเห็นความสำคัญทางสถาบันศาสนาซึ่งเป็นสถาบันสูงสุดของชาวพุทธประกอบกับท่านเป็นผู้ที่สนับสนุนส่งเสริม มหาศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองไปตามรอยเบื้องพระยุคลบาท ก็ได้ว่าท่านพระครูเป็นผู้ที่เสียสละและบำเพ็ญตนในพระพุทธศาสนา เพื่อจรรโลงศาสนาไว้ให้ยั่งยืนตลอดไปวัดจังหวังโหล่น สร้างขึ้นเป็นวัดนับตั้งแต่ พ.ศ. 2100 รับพระราชทานวิสุงคามสีมา วันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2482 เขตวิสุงคามกว้าง 40 เมตร ยาว 40 เมตร ผูกพัทธสีมา พ.ศ. 2482 เกี่ยวกับการศึกษาทางวัดได้มีการให้ มีการเรียนการสอนพระปริยัติธรรมตั้งแต่ พ.ศ. 2488 ขณะนี้มีนักเรียนกว่า 10 รูปเจ้าอาวาส มี 4 รูป คือ รูปที่ 1 พระอธิการหนู รูปที่ 2 พระอธิการเพชร รูปที่ 3 พระอธิการชุม รูปที่ 4 พระครูรัตนภูมิโสภณ ดำรงตำแหน่ง ตั้งแต่ พ.ศ. 2475 ปัจจุบันเจ้าอาวาสของวัดจังหวังโหล่น คือ พระสุห์ประเสริฐ ฐม.มิโก อายุ 63 พรรษา วิฑฐฐาน มธ.เอก จำนวนพระภิกษุ 11 รูป ศิษย์วัด 2 คน

(<http://sk.nfe.go.th/rtp/?name=knowledge1&file=readknowledge&id=34>)

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในที่นี้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารโดยตรง แต่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวในชุมชน ดังนี้

ป้อ วชิรวงศ์วรกุล และคณะ (2554) ได้ทำการวิจัยโดยการสนับสนุนทุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ในหัวข้อ แนวทางการพัฒนาศักยภาพชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน

บ้านร่องกล้า ตำบลเนินเพิ่ม อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินและวางแผนการพัฒนาและการท่องเที่ยวโดยชุมชน และเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมชุมชนฝ่ายเครื่องมือการวิจัย เพื่อท้องถิ่นในการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมระหว่างคนในชุมชนที่มีทั้งคนไทยภาคกลาง และชนเขาเผ่าม้งที่อาศัยอยู่ร่วมกันอีกทั้งโครงการวิจัยนี้ยังเป็นอีกส่วนหนึ่งของชุมชนรูปธรรมในการสร้างการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างชุมชนท่องเที่ยว และสถาบันการศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ผลของโครงการวิจัย นอกจากจะทำให้ชุมชนบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้แล้ว ระหว่างดำเนินโครงการจนจบโครงการยังมีการประสานภาคีที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมมาทำงาน ส่งผลให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ ตามมามากมาย เช่น

□ ชุมชนสามารถรวมกลุ่มกันเพื่อศึกษาเรื่องราว วิถีวัฒนธรรม มีการสืบค้นข้อมูลบันทึก เรียนรู้ และถ่ายทอดอย่างเป็นระบบ จะเห็นได้ว่าเกิดโปรแกรมและเส้นทางการท่องเที่ยวที่เกิดจากการค้นหาความรู้ข้อมูลโดยคนในชุมชน เป็นการให้โอกาสคนเล็ก ๆ ในชุมชนเล็กที่จะค้นหาตนเอง

□ ชุมชนสามารถรวมกลุ่มกันผ่านกระบวนการวิจัย ในการสืบค้นเรื่องราวของตนเองและกำหนดรูปแบบการท่องเที่ยวชุมชน อันเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างการมีส่วนร่วม เป็นการฝึกการทำงานเป็นทีม สะท้อนการมีส่วนร่วมได้อย่างชัดเจน เมื่องานวิจัยเพื่อท้องถิ่นเกิดขึ้น ทำให้การทำกิจกรรมต่าง ๆ เกิดการมีส่วนร่วมระหว่างทั้งสองกลุ่ม

□ ชุมชนเกิดการพัฒนาศักยภาพในหลาย ๆ ด้าน เห็นได้จากการจัดการท่องเที่ยวเป็นเรื่องใหม่ของคนกลุ่มเล็ก ๆ บนดอยสูงชาวบ้านต้องเรียนรู้ใหม่ทั้งหมด อาทิ การรวมกลุ่ม การบริหารแบบมีส่วนร่วม การจัดการต่าง ๆ การรับรองนักท่องเที่ยว การสื่อความหมาย การบริการต่าง ๆ และการบริหารจัดการเงิน เป็นต้น (http://www.trf.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=242:2013-12-02-07-58-55&catid=54&Itemid=203)

แสนศักดิ์ ศิริพานิช และคณะ (บทคัดย่อ, 2554) ได้ศึกษา เรื่อง แนวทางการเสริมสร้างศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชน 3 จังหวัด เขตพื้นที่ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา: สงขลา พัทลุง และนครศรีธรรมราช การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ซึ่งคณะวิจัยศึกษาเฉพาะพื้นที่ 3 จังหวัด เขตพื้นที่ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา:สงขลา พัทลุง และนครศรีธรรมราช ในด้านศักยภาพของพื้นที่ ปัจจัยที่มีอิทธิพลดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวเข้าแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและแนวทางในการพัฒนาเครือข่ายการค้าสินค้าและการเรียนรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง โดยใช้เครื่องมือหลักโดยการเก็บแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การจัดประชุมเวทีเสวนา และประชุมกลุ่มย่อย เมื่อได้ข้อมูลนำมาวิเคราะห์เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่เป็นรูปธรรม

ผลการวิจัยพบว่าพื้นที่ทั้ง 3 พื้นที่ ได้แก่ 1) กลุ่มวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวและโฮมสเตย์บ้านขาว 2) บ้านเรียนรู้เกษตรธรรมชาติบางแก้ว 3) กลุ่มสตรีสหกรณ์การเกษตรสุกนิมิตชะอวด ล้วนเป็นสถานที่ ๆ

มีความแปลกใหม่ และมีกิจกรรมทางด้านการเกษตรที่หลากหลาย มีศักยภาพความพร้อมและความเหมาะสมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรรูปแบบการทัศนศึกษาหรือศึกษาดูงานในด้านการปลูกพืช การทำนุ้ยหมัก การผลิตภัณฑ์แปรรูปต่าง ๆ กระบวนการเรียนรู้พรรณไม้พื้นเมือง และผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก อาทิเช่น ปลาตุ๋น ข้าวซ้อมมือ สบู่ดอกดาวเรือง ข้าวสังหยด น้ำข้าวจมูกข้าวกล้อง ขนมจีบมอด กระบุง กระเจียด กล้องสี่เหลี่ยมไม้ของใช้ สมุดโน้ตบุ๊ค และกระเป๋า เป็นต้น

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยว ได้แก่ 1) วิถีชีวิตเกษตรกร 2) การจำหน่ายของที่ระลึกพื้นเมือง และจุดแวะซื้อสินค้าเกษตร 3) ชื่อเสียงของสถานที่ที่มีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและมีทัศนียภาพที่สวยงาม 4) การบริการที่น่าประทับใจ 5) กิจกรรมที่น่าสนใจด้วยการแสดงข้อมูลในสถานที่จริงตามธรรมชาติไม่ต่อเติมเสริมแต่งใด ๆ 6) มัคคุเทศก์ผู้นำชมท้องถิ่นมีการแสดงข้อมูล ด้วยภาษาถิ่นโดยมีภาพประกอบพร้อมบรรยายและสาธิตให้ชม

ดังนั้นแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้กำหนดไว้ดังนี้ 1) เปิดโอกาสให้คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยวในชุมชนได้มีบทบาทในการกำหนดวิธีการและการแก้ไขปัญหาด้วยกันอย่างเท่าเทียมกัน 2) การปลูกฝังแนวคิดให้กับเยาวชนในชุมชนมีผลต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระยะยาว 3) การพัฒนาความรู้ด้านการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรให้กับคนในชุมชนได้เกิดความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องในการจัดการและการบริการ 4) การจัดการตลาดและการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวและการให้บริการจะต้องมีความต่อเนื่อง 5) กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรจะต้องสอดคล้องกับอาชีพของชุมชนและต้องเป็นอาชีพเสริมไม่ใช่อาชีพหลัก 6) การสร้างกฎกติกาให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามให้เกิดความร่วมมือเพื่อระวังพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

สำหรับแนวทางในการพัฒนาเครือข่ายการค้าสินค้าและการเรียนรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ต้องกำหนดให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและเครือข่ายธุรกิจทุกภาคส่วนที่เป็นองค์ประกอบการท่องเที่ยวเชิงเกษตรปฏิบัติตามเงื่อนไขและวิธีที่จะต้องพัฒนาให้เกิดเป็นรูปธรรมภายใต้องค์ประกอบด้านการจัดการด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านกิจกรรม และด้านการมีส่วนร่วม เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่ได้รับความนิยมในหมู่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศต่อไป

(http://research.skru.ac.th/RMS/show_research.php?id=161)

ในส่วนของปัญหาด้านการสื่อสาร นางสาว พงษ์พานิช (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา: ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551 โดยการวิจัยครั้งนี้มุ่งสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในรูปแบบการพูดนำเสนอ และการพูดแสดงความคิดเห็นในที่ชุมชน เพื่อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นการวิจัยแบบผสมผสานการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ที่ศึกษาอยู่ในคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 179 คน เรียนวิชาการศึกษาด้วยวาจาในภาคปลายปีการศึกษา 2550 จำนวน 89 คน และในภาคต้นปีการศึกษา 2551

จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามแบบประเมินค่า การสังเกตแบบมีส่วนร่วม และการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง ผลการวิจัย พบว่าปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ 1) การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง 2) การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดนอกจากนี้การวิจัยพบว่าการเรียนที่มีการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจัง ต่อเนื่อง และสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคล ช่วยให้มี ความมั่นใจ และพัฒนาความสามารถทางการพูด และมีข้อเสนอแนะจากการศึกษา ดังนี้

1. การสอนการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารควรตั้งอยู่บนรากฐานความต้องการ (Needs) ของผู้เรียน ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่ (Language Competence and Performance) และความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. กิจกรรมการเรียนการสอนควรมีการฝึกพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาของตนเองในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกคิด ฝึกการให้เหตุผล เพื่อเกิดทักษะและความมั่นใจในการใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร

3. ผู้สอนการพูดควรเป็นผู้ที่เป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการใช้ภาษา การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลที่มีน้ำหนัก และสามารถชี้แนะแนวทางการแก้ปัญหาการพูดของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

4. วิธีการวัดผลการเรียนการสอนการพูดควรสอดคล้องกับทักษะที่สอน

(<http://61.19.246.216/~nkedu2/?name=webboard&file=read&id=329>)

กล่าวโดยสรุปการวิจัยเกี่ยวกับศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในครั้งนี้จะไปเสริมแนวทางในการพัฒนาชุมชนคุณภาพได้ ตำบลภูหาใต้ อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูงและยั่งยืนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ศึกษาศักยภาพชุมชนด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสารเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยคณะผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.1 ประชากร

ประชากร หมายถึง ประชาชนในชุมชนคูหาใต้ ตำบลคูหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

ประกอบด้วย ตัวแทนผู้นำชุมชนจากชุมชนคูหาใต้ จาก อบต. หรือเทศบาลตำบลคูหาใต้ ตัวแทนครูจากโรงเรียนในชุมชนคูหาใต้ ตัวแทนกลุ่มแม่บ้าน และตัวแทนชาวบ้าน รวมจำนวน 75 คน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม โดยประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารของชุมชนในบริบทชุมชนคูหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา

ตอนที่ 3 เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

3.4 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีการดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนการสร้างศักยภาพในชุมชนระดับท้องถิ่น และข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนคูหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา

2. ลงพื้นที่เพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในงานวิจัย โดยเลือกโดยการเลือกแบบเจาะจงจากประชาชนในชุมชนคูหาใต้ จำนวน 75 คน

3. สร้างแบบสอบถามโดยผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน

4. นำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
5. วิเคราะห์ข้อมูล สรุปและอภิปรายผล
6. จัดพิมพ์รายงานการวิจัย
7. นำส่งรายงานการวิจัยและเผยแพร่งานวิจัย

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเองและผู้ประสานงานกับเจ้าหน้าที่เทศบาลตำบลคูหาใต้ในการเก็บรวบรวมแบบสอบถาม ในชุมชนคูหาใต้ ใช้เวลารวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 3 สัปดาห์

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลได้รับการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.8 การกำหนดช่วงคะแนนการแปลผล

3.8.1 เกณฑ์เกี่ยวกับความสามารถ

ค่าเฉลี่ย	ความหมายการแปลผล
4.51 – 5.00	ระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	ระดับมาก
2.51 – 3.50	ระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	ระดับน้อย
1.00 – 1.50	ระดับน้อยที่สุด
0.00 – 0.99	ไม่มีเลย

3.8.2 เกณฑ์เกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศ

ค่าเฉลี่ย	ความหมายการแปลผล
4.51 – 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.51 – 4.50	เห็นด้วย
2.51 – 3.50	ไม่แน่ใจ
1.51 – 2.50	ไม่เห็นด้วย
1.00 – 1.50	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องศึกษาศักยภาพชุมชนด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสารเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยว นี่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 75 คน

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศและอายุ

ข้อมูล	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	37	49.3
หญิง	38	50.7
2. อายุ		
20 -30 ปี	12	16.0
31 -40 ปี	27	36.0
41 – 50 ปี	21	28.0
มากกว่า 50 ปี	15	20.0

N = 75

จากตารางที่ 1 แสดงว่า ในส่วนของเพศของกลุ่มตัวอย่างหรือผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 75 คน ที่เป็นเพศชาย มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 และเป็นเพศหญิง จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 50.7 ในส่วนของอายุ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.0 และรองลงมา คืออายุระหว่าง 41 -50 ปี มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และ อายุมากกว่า 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.0 ส่วนอายุระหว่าง 20 -30 ปี มีน้อยที่สุด คือ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการศึกษาและอาชีพ

ข้อมูล	ความถี่	ร้อยละ
3. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	15	20.0
มัธยมศึกษาตอนต้น หรือ ปวช.	10	13.3
มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวส.	18	24.0
ปริญญาตรี	28	37.4
ปริญญาโท หรือสูงกว่า	4	5.3
อื่นๆ	-	-
4. อาชีพ		
รับราชการ (ครู , องค์กรของรัฐ)	32	42.7
รัฐวิสาหกิจ	4	5.3
ทำเกษตรกรรม	16	21.3
ค้าขาย	6	8.0
ทำธุรกิจส่วนตัว	7	9.3
ทำงานบริษัท	2	2.7
ลูกจ้างหน่วยงานราชการ	6	8.0
อื่นๆ (แม่บ้าน)	2	2.7

N = 75

จากตารางที่ 2 แสดงว่า ในส่วนของระดับการศึกษากลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษา ปริญญาตรีมากที่สุด มีจำนวน 28 คน คิดเป็น ร้อยละ 37.4 รองลงมา คือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวส. มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 ส่วนระดับ ประถมศึกษา และระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น หรือ ปวช. มีจำนวน 15 และ 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 และร้อยละ 13.0 ตามลำดับ นอกจากนี้มีระดับปริญญาโทจำนวนน้อยที่สุด คือ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 และในส่วนของอาชีพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ทำงานรับราชการ และมีทั้งที่เป็นครู และองค์กรของรัฐ ในที่นี้คือทำงานในเทศบาลตำบลภูหาใต้ หรือ อบต. จำนวน 32 คนคิดเป็น ร้อยละ 42.7 รองลงมา คือ ทำเกษตรกรรม จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ส่วนอาชีพทำธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขายและเป็นลูกจ้างหน่วยงานราชการ มีจำนวนเท่ากัน คืออาชีพละ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 อาชีพทำงานในรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 ส่วนอาชีพที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ทำงานบริษัท และอื่นๆ ในที่นี้ คือเป็นแม่บ้าน มีจำนวนเท่ากัน คือ อาชีพละ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

ตารางที่ 3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับการฟังและการพูด

ภาษาต่างประเทศ	ภาษาอังกฤษ	ภาษาจีน	ภาษามลายู	ไม่มีเลย
5. ภาษาที่สามารถฟังได้				
ความถี่	48	-	1	26
ร้อยละ	64.0	-	1.3	34.7
6. ภาษาที่สามารถพูดเพื่อการสื่อสารได้				
ความถี่	40	2	-	33
ร้อยละ	53.3	2.7	-	44.0

จากตารางที่ 3 แสดงว่า ภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างสามารถฟังได้ คือ ภาษาอังกฤษ มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 64.0 มีจำนวน 26 คน หรือร้อยละ 34.7 ไม่สามารถฟังภาษาอังกฤษได้เลย และมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 ที่สามารถฟังภาษามลายูได้ ส่วนภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างสามารถพูดเพื่อการสื่อสารได้ คือ ภาษาอังกฤษ มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 มีกลุ่มตัวอย่าง 2 คน หรือร้อยละ 2.7 ที่สามารถพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารได้ แต่มีจำนวน 33 คน หรือร้อยละ 44.0 ที่ไม่สามารถพูดภาษาต่างประเทศใด ๆ ในการสื่อสารได้

ตารางที่ 4 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน และความจำเป็นของภาษาต่างประเทศ

	ความถี่	ร้อยละ
7. การใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน		
ใช้มาก	5	6.7
ใช้บ้าง	40	53.3
ไม่ใช้เลย	30	40.0
8. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นของภาษาต่างประเทศ		
จำเป็น	67	89.3
ไม่จำเป็น	8	10.7

จากตารางที่ 4 แสดงว่า การใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน มีการใช้มาก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 มีการใช้บ้างจำนวนมากที่สุด คือ 40 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 มีจำนวน 30 คนหรือร้อยละ 40.0 ที่ไม่มีการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันเลย

ตารางที่ 5 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับความต้องการพัฒนาความรู้ ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ
ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

	ความถี่	ร้อยละ
9. การพัฒนาความรู้ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ		
ต้องการ	68	90.7
ไม่ต้องการ	7	9.3
10. การพัฒนาด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน		
ต้องการ	68	90.7
ไม่ต้องการ	7	9.3

N = 75

จากตารางที่ 5 แสดงถึงความต้องการพัฒนาความรู้ ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการพัฒนาความรู้ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 90.7 และไม่ต้องการพัฒนา จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ส่วนความต้องการที่จะพัฒนาด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 90.7 และไม่ต้องการจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3

ตอนที่ 2 ศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารของชุมชนในบริบทชุมชนคุณาได้
อำเภอรัษฎา จังหวัดสงขลา

ตารางที่ 6 ความถี่และร้อยละของระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความสามารถ					
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ไม่มีเลย (0)
		ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)	ความถี่ (ร้อยละ)
1	ท่านมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับใด		3 (4.0)	28 (37.3)	23 (30.7)	14 (18.7)	7 (9.3)
2	ท่านสามารถตั้งคำถามเพื่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษได้		3 (4.0)	24 (32.0)	23 (30.7)	15 (20.0)	10 (13.3)
3	ท่านมีความรู้การบอกทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้	1 (1.3)	4 (5.3)	23 (30.7)	19 (25.3)	17 (22.7)	11 (14.7)
4	ท่านมีความรู้เกี่ยวกับการสอบถามและการบอกราคาเป็นภาษาอังกฤษได้		8 (10.7)	25 (33.3)	23 (30.7)	10 (13.3)	9 (12.0)
5	ท่านสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้	1 (1.3)	9 (12.0)	24 (32.0)	21 (28.0)	12 (16.0)	8 (10.7)
6	ท่านสามารถฟังข่าวภาษาอังกฤษได้รู้เรื่อง		3 (4.0)	16 (21.3)	23 (30.7)	21 (28.0)	12 (16.0)
7	ท่านสามารถแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนคุณาได้ให้นักท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษได้		5 (6.7)	15 (20.0)	25 (33.3)	13 (17.3)	17 (22.7)

N = 75

จากตารางที่ 6 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถเกี่ยวกับ

1. การมีความรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 23 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และ 20.0 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 7 คน หรือ ร้อยละ 9.3 ประเมินตนเองว่ามีความรู้ภาษาอังกฤษ

ระดับไม่มีความรู้เลย ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

2. เกี่ยวกับสามารถในการตั้งคำถามเพื่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถคล้ายคลึงกับข้อ 1 ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 23 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และ 20.0 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน หรือ ร้อยละ 13.3 ประเมินตนเองว่าสามารถตั้งคำถามเพื่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษ ระดับไม่มีความรู้เลย ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

3. เกี่ยวกับความรู้การบอกทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้ กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 19 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 และ 22.7 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน หรือ ร้อยละ 13.3 ประเมินตนเองว่ามีความรู้การบอกทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้ระดับไม่มีความรู้เลย และมีจำนวน 4 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 5.3 ประเมินอยู่ในระดับมาก ในขณะที่เดียวกัน มีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3

4. เกี่ยวกับการสอบถามและการบอกราคาเป็นภาษาอังกฤษได้ กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 23 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และ 13.3 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน หรือ ร้อยละ 12.0 ประเมินตนเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับการสอบถามและการบอกราคาเป็นภาษาอังกฤษได้ อยู่ระดับไม่มีความรู้เลย ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

5. เกี่ยวกับความสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้ กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 21 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และ 16.0 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน หรือ ร้อยละ 12.0 ประเมินตนเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับความสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับมาก และ ระดับมากที่สุด มีจำนวน 1 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 1.3 ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับไม่มีความรู้เลย จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

6. เกี่ยวกับความสามารถฟังข่าวภาษาอังกฤษได้รู้เรื่อง กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย โดยมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 รองลงมา คือระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และระดับปานกลาง มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน หรือ ร้อยละ 16.0 ประเมินตนเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับความสามารถฟังข่าวภาษาอังกฤษได้

รู้เรื่อง อยู่ระดับ ไม่มีความรู้เลย ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

7. เกี่ยวกับความสามารถแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนคุหาใต้ให้นักท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประเมินระดับความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมา คือระดับระดับไม่มีความรู้เลย มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 และระดับปานกลาง มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 13 คน หรือ ร้อยละ 17.5 ประเมินตนเองว่ามีความสามารถแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนคุหาใต้ให้นักท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษได้ อยู่ระดับน้อยที่สุด ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7

ตารางที่ 7 ค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสามารถ
ในการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

		ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลความหมาย ระดับความสามารถ
1	ท่านมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับใด	.00	4.00	2.08	1.04	ความสามารถระดับน้อย
2	ท่านสามารถตั้งคำถามเพื่อสื่อสารกับ ชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษได้	.00	4.00	1.93	1.11	ความสามารถระดับน้อย
3	ท่านมีความรู้การบอกทิศทางเป็น ภาษาอังกฤษได้	.00	5.00	1.93	1.21	ความสามารถระดับน้อย
4	ท่านมีความรู้เกี่ยวกับการสอบถาม และการบอกราคาเป็นภาษาอังกฤษได้	.00	4.00	2.18	1.67	ความสามารถระดับน้อย
5	ท่านสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับ ชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้	.00	5.00	2.23	1.21	ความสามารถระดับน้อย
6	ท่านสามารถฟังข่าวภาษาอังกฤษได้รู้เรื่อง	.00	4.00	1.69	1.10	ความสามารถระดับน้อย
7	ท่านสามารถแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว ในชุมชนคุหาใต้ให้นักท่องเที่ยวเป็น ภาษาอังกฤษได้	.00	4.00	1.71	1.22	ความสามารถระดับน้อย
	โดยรวม	.00	5.00	1.96	1.22	ความสามารถระดับน้อย

จากตารางที่ 7 แสดงค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสามารถ
ในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในที่นี้ คือ ภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับความสามารถระดับน้อย ในส่วน
ของคะแนนต่ำสุดมีระดับ .00 ในทุกประเด็น ส่วนคะแนนสูงสุด จากการประเมินความสามารถจาก
แบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง คือชาวบ้านชุมชนคุหาใต้ มีค่าสูงสุด เป็น 5.00 ในด้านความรู้การบอก
ทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้ และความสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้ และ

ค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 1.96 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.22 และแปลผลอยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 8 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
		ความถี่ ร้อยละ	ความถี่ ร้อยละ	ความถี่ ร้อยละ	ความถี่ ร้อยละ	ความถี่ ร้อยละ
1	ควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชน	31 (41.3)	26 (34.7)	12 (16.0)	3 (4.0)	3 (4.0)
2	ท่านสามารถฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง	9 (12.0)	25 (33.3)	23 (30.7)	11 (14.7)	7 (9.3)
3	ท่านต้องการฝึกภาษาต่างประเทศกับชาวต่างชาติเอง	17 (22.7)	19 (25.3)	20 (26.7)	11 (14.7)	8 (10.7)
4	ท่านต้องการให้มีการอบรมมัคคุเทศก์น้อยในชุมชน	32 (42.6)	24 (32.0)	12 (16.0)	5 (6.7)	2 (2.7)

จากตารางที่ 8 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน ในแต่ละประเด็นดังนี้

1. ในส่วนของแนวทางที่ว่าควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 41.3 รองลงมา คือระดับเห็นด้วย มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 34.7 ส่วนระดับไม่แน่ใจ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 และ ในระดับไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยน้อยที่สุด มีจำนวนเท่ากัน คืออย่างละ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

2. เกี่ยวกับแนวทางที่ว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย โดยมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมา คือระดับไม่แน่ใจ มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และลำดับรองถัดไป คือ ระดับไม่เห็นด้วย และระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 11 คน และ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7 และ 12.0 ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่มีจำนวนน้อยที่สุด อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3

3. เกี่ยวกับแนวทางที่ว่ากลุ่มตัวอย่างต้องการฝึกภาษาต่างประเทศกับชาวต่างชาติเอง ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่แน่ใจ โดยมีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 รองลงมา คือระดับเห็นด้วย มี

จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 และลำดับถัดไป คือ ความคิดเห็นระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง และระดับไม่เห็นด้วย โดยมีจำนวน 17 คน และ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 และ 14.7 ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่มีจำนวนน้อยที่สุด อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

4. เกี่ยวกับแนวทางที่ว่ากลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการออมรมมัลลเทศก์น้อยในชุมชน ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6 รองลงมา คือ ระดับเห็นด้วย มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 และลำดับถัดไป คือ ความคิดเห็นระดับไม่แน่ใจ และระดับไม่เห็นด้วย โดยมีจำนวน 12 คน และ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 และ 6.7 ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่มีจำนวนน้อยที่สุด อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

ตารางที่ 9 ค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้าน
การใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

		ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลความหมาย
1	ควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับ การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใน ชุมชน	1.00	5.00	4.05	1.05	เห็นด้วยระดับมาก
2	ท่านสามารถฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จากเว็บไซต์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง	1.00	5.00	3.24	1.14	เห็นด้วยระดับ ปานกลาง
3	ท่านต้องการฝึกภาษาต่างประเทศ กับชาวต่างชาติเอง	1.00	5.00	3.35	1.28	เห็นด้วยระดับ ปานกลาง
4	ท่านต้องการให้มีการออมรมมัลลเทศก์ น้อยในชุมชน	1.00	5.00	4.05	1.05	เห็นด้วยระดับมาก
	โดยรวม	1.00	5.00	3.67	1.13	เห็นด้วยระดับมาก

จากตารางที่ 9 แสดงค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนใน โดยรวม ในส่วนของความคิดเห็น ระดับต่ำสุดมีค่าเท่ากับ 1.00 ในทุกประเด็น ส่วนคะแนนสูงสุด จากการมีค่าสูงสุด เป็น 5.00 ในแนวทางที่ว่าควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชน และความต้องการให้มีการออมรมมัลลเทศก์น้อยในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 4.05 แปลผลว่ามีความเห็นด้วยระดับมาก รองลงมา คือ ต้องการฝึกภาษาต่างประเทศกับชาวต่างชาติเอง และสามารถฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 และ 3.24 ตามลำดับ และแปลผลว่ามีความเห็นด้วยระดับปานกลาง โดยรวมของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้าน

การใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน เท่ากับ 3.67 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.13 และแปลผลว่ามีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ในส่วน of แบบสอบถามเกี่ยวกับ มีดังนี้

1. เมื่อมีการสำรวจแล้วให้ดำเนินการด้วย
2. ยินดีเข้าร่วมโครงการในส่วนประชุมรับฟัง แต่ไม่สามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้

เพราะขณะนี้อายุ 77 ปี 6 เดือนแล้ว

3. ควรจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้กับชุมชนทุกวันเสาร์ – อาทิตย์
4. ควรจัดให้มีการอบรมเป็น 3 ระดับ คือ
 - 4.1 ระดับฟังรู้เรื่องพูดได้บ้าง
 - 4.2 ระดับฟังได้พูดได้
 - 4.3 ระดับฟังพูดเป็นเรื่องเป็นราว แนะนำคนอื่นได้ หรือเป็นวิทยากรได้
5. ต้องการให้มีการฝึกอบรมในสำนักงาน อบต. ระยะสั้น ๆ ในหลักสูตรเบื้องต้นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ชีวิตประจำวัน

6. การจัดอบรมภาษาต่างประเทศ เป็นกิจกรรมที่ดีและขอสนับสนุนการดำเนินงาน
7. ต้องการให้มีการจัดฝึกอบรมสอนภาษาอังกฤษในระยะสั้นเกี่ยวกับเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

เพราะตอนนี้เข้าประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นต้องใช้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ของชุมชนในบริบทชุมชนคูหาใต้ อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ ประชาชนในชุมชนคูหาใต้ ตำบลคูหาใต้ อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา

กลุ่มตัวอย่าง คือ ตัวแทนผู้นำชุมชน ครู และตัวแทนชาวบ้าน ในชุมชนคูหาใต้ ตำบลคูหาใต้ อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา จำนวน 75 คน

5.3 ตัวแปรที่ศึกษา

5.3.1 ศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ของชุมชนคูหาใต้

5.3.2 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร
เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

5.4 สรุปผลการวิจัย

1. ในส่วนของเพศของกลุ่มตัวอย่างหรือผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 75 คน ที่เป็นเพศชาย มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 และเป็นเพศหญิง จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 50.7 ในส่วนของอายุผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.0 และรองลงมา คืออายุระหว่าง 41 - 50 ปี มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และอายุมากกว่า 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 20.0 ส่วนอายุระหว่าง 20 - 30 ปี มีน้อยที่สุด คือ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0

2. ในส่วนของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาปริญญาตรีมากที่สุด มีจำนวน 28 คน คิดเป็น ร้อยละ 37.4 รองลงมา คือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวส. มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 ส่วนระดับ ประถมศึกษา และระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น หรือ ปวช. มีจำนวน 15 และ 10 คน

คิดเป็นร้อยละ 20.0 และร้อยละ 13.0 ตามลำดับ นอกจากนี้มีระดับปริญญาโทจำนวนน้อยที่สุด คือ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 และในส่วนของอาชีพ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ทำงานรับราชการ และมีทั้งที่เป็นครูและองค์กรของรัฐ ในที่นี้คือ ทำงานในเทศบาลตำบลคูหาใต้ หรือ อบต. จำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 42.7 รองลงมา คือ ทำเกษตรกรรม จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ส่วนอาชีพทำธุรกิจส่วนตัว มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพค้าขายและเป็นลูกจ้างหน่วยงานราชการ มีจำนวนเท่ากัน คืออาชีพละ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 อาชีพทำงานในรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3 ส่วนอาชีพที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ทำงานบริษัท และอื่นๆ ในที่นี้ คือเป็นแม่บ้าน มีจำนวนเท่ากัน คือ อาชีพละ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

3. ภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างสามารถฟังได้ คือ ภาษาอังกฤษ มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 64.0 มีจำนวน 26 คน หรือร้อยละ 34.7 ไม่สามารถฟังภาษาอังกฤษได้เลย และมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 ที่สามารถฟังภาษามลายูได้ ส่วนภาษาต่างประเทศที่กลุ่มตัวอย่างสามารถพูดเพื่อการสื่อสารได้ คือ ภาษาอังกฤษ มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 มีกลุ่มตัวอย่าง 2 คน หรือร้อยละ 2.7 ที่สามารถพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารได้ แต่มีจำนวน 33 คน หรือร้อยละ 44.0 ที่ไม่สามารถพูดภาษาต่างประเทศใด ๆ ในการสื่อสารได้

4. การใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวัน มีการใช้มาก จำนวน 5 คน คือ คิดเป็นร้อยละ 6.7 มีการใช้บ้างจำนวนมากที่สุด คือ 40 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 มีจำนวน 30 คนหรือร้อยละ 40.0 ที่ไม่มีการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันเลย

5. ความต้องการพัฒนาความรู้ ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการพัฒนาความรู้ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 90.7 และไม่ต้องการพัฒนา จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ส่วนความต้องการที่จะพัฒนาด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีจำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 90.7 และไม่ต้องการ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3

6. กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถเกี่ยวกับ

6.1 การมีความรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 23 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และ 20.0 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 7 คน หรือ ร้อยละ 9.3 ประเมินตนเองว่ามีความรู้ภาษาอังกฤษ ระดับไม่มีความรู้เลย ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 3คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

6.2 เกี่ยวกับสามารถในการตั้งคำถามเพื่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถคล้ายคลึงกับข้อ 1 ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 23 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และ 20.0 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน หรือ ร้อยละ 13.3 ประเมินตนเองว่าสามารถ

ตั้งคำถามเพื่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษ ระดับไม่มีความรู้เลย ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

6.3 เกี่ยวกับความรู้การบอกทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้ กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับ

ความสามารถ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 19 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 และ 22.7 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน หรือ ร้อยละ 13.3 ประเมินตนเองว่ามีความรู้การบอกทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้ ระดับไม่มีความรู้เลย และมีจำนวน 4 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 5.3 ประเมินอยู่ในระดับมาก ในขณะที่เดียวกัน มีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3

6.4 เกี่ยวกับการสอบถามและการบอกราคาเป็นภาษาอังกฤษได้ กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับ

ความสามารถส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 23 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และ 13.3 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน หรือ ร้อยละ 12.0 ประเมินตนเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับการสอบถามและการบอกราคาเป็นภาษาอังกฤษได้ อยู่ระดับไม่มีความรู้เลย ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

6.5 เกี่ยวกับความสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้ กลุ่ม

ตัวอย่างประเมินระดับความสามารถ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 รองลงมา คือระดับน้อย มีจำนวน 21 คน และระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และ 16.0 ตามลำดับ มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 คน หรือ ร้อยละ 12.0 ประเมินตนเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับความสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับมาก และ ระดับมากที่สุด มีจำนวน 1 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 1.3 ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับไม่มีความรู้เลย จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

6.6 เกี่ยวกับความสามารถฟังข่าวภาษาอังกฤษได้รู้เรื่อง กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับ

ความสามารถส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย โดยมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 รองลงมา คือระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 และระดับปานกลาง มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน หรือ ร้อยละ 16.0 ประเมินตนเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับความสามารถฟังข่าวภาษาอังกฤษได้รู้เรื่อง อยู่ระดับไม่มีความรู้เลย ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

6.7 เกี่ยวกับความสามารถแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนคุหาใต้ให้นักท่องเที่ยวเป็น

ภาษาอังกฤษได้ กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความสามารถส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมา คือระดับระดับไม่มีความรู้เลย มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 และระดับปานกลาง มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 13 คน หรือ ร้อยละ 17.5 ประเมินตนเองว่ามีความรู้เกี่ยวกับความสามารถแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนคุหาใต้ให้นักท่องเที่ยว

เป็นภาษาอังกฤษได้ อยู่ระดับน้อยที่สุด ในขณะที่เดียวกันมีกลุ่มตัวอย่างที่ประเมินความสามารถว่าอยู่ในระดับมาก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7

7. ค่าค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในที่นี้ คือ ภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับความสามารถระดับน้อย ในส่วนของคะแนนต่ำสุดมีระดับ .00 ในทุกประเด็น ส่วนคะแนนสูงสุด จากการประเมินความสามารถจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง คือชาวบ้านชุมชนกุหาใต้ มีค่าสูงสุด เป็น 5.00 ในด้านความรู้การบอกทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้ และความสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้ และค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 1.96 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.22 และแปลผลอยู่ในระดับน้อย

8. กลุ่มตัวอย่างประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน ในแต่ละประเด็น ดังนี้

8.1 ในส่วนของแนวทางที่ว่าควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 41.3 รองลงมา คือ ระดับเห็นด้วย มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 34.7 ส่วนระดับไม่แน่ใจ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 และ ในระดับไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยมีจำนวนน้อยที่สุดและ มีจำนวนเท่ากัน คือ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0

8.2 เกี่ยวกับแนวทางที่ว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย โดยมีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมา คือระดับไม่แน่ใจ มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 30.7 และลำดับรองถัดไป คือ ระดับไม่เห็นด้วย และระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีจำนวน 11 คน และ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 14.7 และ 12.0 ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่มีจำนวนน้อยที่สุด อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3

8.3 เกี่ยวกับแนวทางที่ว่ากลุ่มตัวอย่างต้องการฝึกภาษาต่างประเทศกับชาวต่างชาติเอง ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่แน่ใจ โดยมีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7 รองลงมา คือระดับเห็นด้วย มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 และลำดับถัดไป คือ ความคิดเห็นระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง และระดับไม่เห็นด้วย โดยมีจำนวน 17 คน และ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 และ 14.7 ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่มีจำนวนน้อยที่สุด อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

8.4 เกี่ยวกับแนวทางที่ว่ากลุ่มตัวอย่างต้องการให้มีการอบรมภาคทฤษฎีในชุมชน ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 42.6 รองลงมา คือระดับเห็นด้วย มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 32.0 และลำดับถัดไป คือ ความคิดเห็นระดับไม่แน่ใจ และระดับไม่เห็นด้วย โดยมีจำนวน 12 คน และ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 และ 6.7 ตามลำดับ ส่วนความคิดเห็นที่มีจำนวนน้อยที่สุด อยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7

9. ค่าต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนใน โดยรวม ในส่วนของความคิดเห็น ระดับต่ำสุดมีค่าเท่ากับ 1.00 ในทุกประเด็น ส่วนคะแนนสูงสุด มีค่าเท่ากับ 5.00 ในแนวทางที่ว่าการจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชน และความต้องการให้มีการอบรมมีคุณลักษณะน้อยในชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ 4.05 แปลผลว่ามีความเห็นด้วยระดับมาก รองลงมา คือ ต้องการฝึกภาษาต่างประเทศกับชาวต่างชาติเอง และสามารถฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 และ 3.24 ตามลำดับ และแปลผลว่ามีความเห็นด้วยระดับปานกลาง โดยรวมของระดับความเห็นเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน เท่ากับ 3.67 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.13 และแปลผลว่ามีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

10. ในส่วนของแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะอื่นๆ มีดังนี้

10.1 เมื่อมีการสำรวจแล้วให้ดำเนินการด้วย

10.2 ยินดีเข้าร่วมโครงการในส่วนประชุมรับฟัง แต่ไม่สามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ เพราะขณะนี้อายุ 77 ปี 6 เดือนแล้ว

10.3 ควรจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้กับชุมชนทุกวันเสาร์ – อาทิตย์

10.4. ควรจัดให้มีการอบรมเป็น 3 ระดับ คือ

10.4.1 ระดับฟังรู้เรื่องพูดได้บ้าง

10.4.2 ระดับฟังได้พูดได้

10.4.3 ระดับฟังพูดเป็นเรื่องเป็นราว แนะนำคนอื่นได้ หรือเป็นวิทยากรได้

10.5 ต้องการให้มีการฝึกอบรมในสำนักงาน อบต. ระยะสั้นๆ ในหลักสูตรเบื้องต้นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

10.6 การจัดอบรมภาษาต่างประเทศ เป็นกิจกรรมที่ดีและขอสนับสนุนการดำเนินงาน

10.7 ต้องการให้มีการจัดฝึกอบรมสอนภาษาอังกฤษในระยะสั้นเกี่ยวกับเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะตอนนี้เข้าประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นต้องใช้

5.5 อภิปรายผล

จากการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาศักยภาพของชุมชนลู่หาได้ อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา ด้านภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร ซึ่งในที่นี้เน้นเฉพาะภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาสากล เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยว ตามผลการวิจัยที่พบว่า ค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 1.96 และแปลผลอยู่ในระดับน้อย ในทุกประเด็นที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน สาเหตุอาจมาจาก ชาวบ้านที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสและเห็นความจำเป็นใน

การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ซึ่งเห็นจากผลจากการตอบแบบสอบถามที่พบว่า มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คนหรือร้อยละ 40.0 ที่ไม่มีการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันเลย แต่อย่างไรก็ตามในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่ทำงานรับราชการ ทั้งที่เป็นครู และองค์กรของรัฐ ในที่นี้คือทำงานในเทศบาลตำบล หรือ อบต. คูหาใต้ จำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 42.7 ยังเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพด้าน การใช้ภาษาต่างประเทศ และมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางถึงระดับมาก ทั้งนี้ เพราะกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จบการศึกษาระดับปริญญาตรีซึ่งเคยเรียนภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว และมีกลุ่ม ตัวอย่างซึ่งจบการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 4 คน ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษระดับมาก เนื่องจากมีโอกา สการใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันจริง และจำเป็นต้องมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อ ความสำเร็จและก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และในขณะเดียวกันมีชาวบ้านจำนวนมากไม่เห็นความจำเป็นที่ จะต้องมีความสามารถในการด้านภาษาต่างประเทศเลยเพราะไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเพิ่มรายได้ในการทำมาหา กินของพวกเขาเลย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีลำดับความต้องการ (Hierarchy of Needs Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ พัฒนาขึ้นโดย อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) นักจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยแบรนดิส์ เป็นทฤษฎีที่ รู้จักกัน มากที่สุด ทฤษฎีหนึ่ง ซึ่งระบุว่า บุคคลมีความต้องการเรียงลำดับจากระดับพื้นฐานที่สุดไปยังระดับ สูงสุด กรอบความคิดที่สำคัญ ของทฤษฎีนี้ มี 3 ประการ คือ

1. บุคคลเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความต้องการ ความต้องการมีอิทธิพลหรือเป็นเหตุจูงใจต่อพฤติกรรม ความต้องการที่ยังไม่ได้รับ การสนองตอบเท่านั้นที่เป็นเหตุจูงใจ ส่วนความต้องการที่ได้รับการสนองตอบ แล้วจะไม่เป็นเหตุจูงใจอีกต่อไป
2. ความต้องการของบุคคลเป็นลำดับขั้นเรียงตามความสำคัญจาก ความต้องการพื้นฐาน ไปจนถึง ความต้องการที่ซับซ้อน
3. เมื่อความต้องการลำดับต่ำได้รับการสนองตอบอย่างดีแล้ว บุคคลจะก้าวไปสู่ความต้องการ ลำดับที่สูงขึ้นต่อไป

มาสโลว์ เห็นว่าความต้องการของบุคคลมี 5 กลุ่ม จัดแบ่งได้เป็น 5 ระดับจากระดับต่ำไปสูง ดังนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs)

เป็นความต้องการลำดับต่ำสุดและเป็นพื้นฐานของชีวิต เป็นแรงผลักดันทางชีวภาพ เช่น ความ ต้องการอาหาร น้ำ อากาศ ที่อยู่อาศัย หากพนักงานมีรายได้จากการปฏิบัติงานเพียงพอ ก็จะสามารถ ดำรงชีวิตอยู่ได้โดยมีอาหารและที่พักอาศัย เขาก็จะมีกำลังที่จะทำงาน ต่อไป และการมีสภาพแวดล้อมการ ทำงานที่เหมาะสม เช่น ความสะอาด ความสว่าง การระบายอากาศที่ดี การบริการสุขภาพ เป็นการสนอง ความต้องการในลำดับนี้ได้

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs)

เป็นความต้องการที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่ความต้องการทางร่างกายได้รับการตอบสนองอย่างไม่ขาด แคลนแล้ว หมายถึง ความต้องการ สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยทั้งทางกายและจิตใจ ความมั่นคงใน

งาน ในชีวิตและสุขภาพ การสนองความต้องการนี้ ต่อพนักงาน ทำได้หลายอย่าง เช่น การประกันชีวิตและสุขภาพ กฎระเบียบข้อบังคับที่ยุติธรรม การให้มีสภาพแรงงาน ความปลอดภัยใน การปฏิบัติงาน เป็นต้น

3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs)

เมื่อมีความปลอดภัยในชีวิตและมั่นคงในการทำงานแล้ว คนเราจะต้องความรัก มิตรภาพ ความใกล้ชิดผูกพัน ต้องการเพื่อน การมีโอกาสนำเข้าสมาคมสังสรรค์กับผู้อื่น ได้รับการยอมรับเป็นสมาชิกในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือหลายกลุ่ม

4. ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Needs)

เมื่อความต้องการทางสังคมได้รับการตอบสนองแล้ว คนเราจะต้องการสร้างสถานภาพของตัวเองให้สูงเด่น มีความภูมิใจและสร้าง การนับถือตนเอง ขึ้นชมในความสำเร็จของงานที่ทำ ความรู้สึกรับรู้ในตัวเองแลเกียรติยศ ความต้องการเหล่านี้ได้แก่ยศ ตำแหน่ง ระดับเงินเดือนที่สูง งานที่ท้าทาย ได้รับการยกย่องจากผู้อื่น มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในงาน โอกาสแห่งความก้าวหน้าในงานอาชีพ เป็นต้น

5. ความต้องการเติมเต็มความสมบูรณ์ให้ชีวิต (Self-actualization Needs)

เป็นความต้องการระดับสูงสุด คือต้องการจะเติมเต็มศักยภาพของตนเอง ต้องการความสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนาสูงสุดของตัวเอง ความเจริญก้าวหน้า การพัฒนาทักษะความสามารถให้ถึงขีดสุดยอด มีความเป็นอิสระในการตัดสินใจและการคิดสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ การก้าวสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้นในอาชีพและการงาน เป็นต้น

มาสโลว์แบ่งความต้องการเหล่านี้ออกเป็นสองกลุ่ม คือ ความต้องการที่เกิดจากความขาดแคลน (deficiency needs) เป็น ความต้องการ ระดับต่ำ ได้แก่ความต้องการทางกายและความต้องการความปลอดภัย อีกกลุ่มหนึ่งเป็น ความต้องการก้าวหน้า และพัฒนาตนเอง (growth needs) ได้แก่ความต้องการทางสังคม เกียรติยศชื่อเสียง และความต้องการเติมเต็มความสมบูรณ์ให้ชีวิต จัดเป็นความต้องการระดับสูง และอธิบายว่า ความต้องการระดับต่ำจะได้รับการสนองตอบจากปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ส่วนความต้องการระดับสูง จะได้รับการสนองตอบ จากปัจจัยภายในตัวบุคคลเอง

ตามทฤษฎีของมาสโลว์ ความต้องการที่รับการตอบสนองอย่างดีแล้ว จะไม่สามารถเป็นเงื่อนไขจูงใจบุคคลได้อีกต่อไป แม้ผลวิจัย ในเวลาต่อมา ไม่สนับสนุนแนวคิดทั้งหมดของมาสโลว์ แต่ทฤษฎีลำดับความต้องการของเขา ก็เป็นทฤษฎีที่เป็นพื้นฐาน ในการอธิบายองค์ประกอบของ แรงจูงใจ

(http://www.novabizz.com/NovaAce/Behavior/Need_Theories.htm)

นอกจากนี้ผลการวิจัยในครั้งนี้นี้ยังสอดคล้องกับข้อเสนอแนะในการวิจัยของ นงสมร พงษ์พานิช (2551) ที่เสนอแนะว่า การสอนการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสารควรตั้งอยู่บนรากฐานความต้องการ (Needs) ของผู้เรียน ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่ (Language Competence and Performance) และความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังนั้นจากผลการวิจัยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความต้องการที่จะรับการอบรมระยะสั้น ก็จะประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน

5.6 ข้อเสนอแนะ

5.6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. นำผลการวิจัยที่ได้ว่าระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งในที่นี้ คือภาษาอังกฤษว่าอยู่ในระดับน้อย ไปจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชนและใช้ประกอบอาชีพ
2. นำผลเกี่ยวกับความต้องการให้มีการอบรมภาคพิเศษน้อยในชุมชนไปดำเนินการจริง

5.6.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำตัวแปรเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และ อาชีพ มาทำการวิจัยเชิงลึกเพื่อให้ทราบศักยภาพและความต้องการที่แท้จริงเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชน
2. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เครื่องมือ คือ แบบทดสอบทั้งที่เป็นข้อเขียน การฟัง และการพูดจริงๆ เพื่อนำผลไปเป็นแนวทางในการจัดอบรมเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต
3. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับประเด็นทางภาษาต่างประเทศที่ชาวบ้านแต่ละกลุ่มวิชาชีพต้องการ และมีความจำเป็นในการพัฒนาตนเอง
4. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางพัฒนาศักยภาพชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนในภาพรวม ไม่เฉพาะด้านภาษาต่างประเทศ

บรรณานุกรม

การสร้างชุมชนให้น่าอยู่. ค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2556 จาก <http://happynetwork.org/paper/770>

ชุมชนภูเขาใต้. ค้นเมื่อ 21 มิถุนายน 2556 จาก

<https://sites.google.com/site/thsocialbridge/south/songkhla/data-chumchon>

ทฤษฎีลำดับความต้องการของมาสโลว์. ค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2557 จาก

http://www.novabizz.com/NovaAce/Behavior/Need_Theories.htm

เทิดชาย ช่วยบำรุง. 2552. บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.

นนทบุรี: สถาบันพระปกเกล้า.

นางสมร พงษ์พานิช. 2551. การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะ

วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา: ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551.

ค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2557 จาก <http://61.19.246.216/~nkedu2/?name=webboard&file=read&id=329>

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2548. อุตสาหกรรมและธุรกิจการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ศรีอนันต์.

บุญญิดา เจริญพานิช. 2554. ความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนอง

ด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้น ป.1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ป๋อ วชิรวงศ์, เหลือ แซ่ลี, วิทวัส วชิรวงศ์วรกุล และ อนัดดา อินสูง. 2554. แนวทางการพัฒนาศักยภาพ

ชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านร่องกล้า ตำบลเนินเพิ่ม อำเภอนครไทย จังหวัด

พิษณุโลก. ค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2557 จาก

[http://www.trf.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=242:2013-12-02-07-58-](http://www.trf.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=242:2013-12-02-07-58-55&catid=54&Itemid=203)

[55&catid=54&Itemid=203](http://www.trf.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=242:2013-12-02-07-58-55&catid=54&Itemid=203)

มูลนิธิสิทธิมนุษยชนชาติ. ค้นเมื่อ 17 ธันวาคม 2556 จาก <http://www.agrinature.or.th>

วัดจ้งโหล่น. ค้นเมื่อ 18 ธันวาคม 2556 จาก

<http://sk.nfe.go.th/rtp/?name=knowledge1&file=readknowledge&id=34>

วรลักษณ์ กิจจารักษ์. 2553. การศึกษาความสามารถและความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้

รูปแบบการสอนเพื่อการช่วยจำ สำหรับนักเรียน ม.4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

ศูนย์การเรียนรู้พัฒนาระบบข้อมูลครัวเรือนและชุมชน ค้นเมื่อ 21 มิถุนายน 2556 จาก

<https://sites.google.com/site/thsocialbridge/south/songkhla/data-chumchon>

สิรินารถ เทียนสันเทียะ. 2552. การศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

สีลาภรณ์ บัวสาย. 2549. เศรษฐกิจพอเพียง ร่วมเรียนรู้ สานข่าย ขยายผล กรุงเทพฯ: บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).

แสนศักดิ์ ศิริพานิช, ปนัดดา ศิริพานิช, ปองศักดิ์ ทองเนื้อแข็ง, หทัยรัตน์ วัฒนพฤกษ์ และเทพกร ณ สงขลา.

2554. แนวทางการเสริมสร้างศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของชุมชน 3

จังหวัด เขตพื้นที่ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา: สงขลา พัทลุง และนครศรีธรรมราช. ค้นเมื่อ 12 ตุลาคม

2557 จาก http://research.skru.ac.th/RMS/show_research.php?id=161

แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนคูหาใต้. ค้นเมื่อ 17 ธันวาคม 2556 จาก <http://www.kuhatai.go.th/travel>

ฮาฮี๊ะ ดีมามอ. 2553. การศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.1

วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ภาคผนวก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ศึกษาศักยภาพชุมชนด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสารเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยว
 A Study of Foreign Languages for Communication Potential Leading to Tourism Development

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นการศึกษาศักยภาพด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสารเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวในบริบทชุมชนควหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา
2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้
 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
 ตอนที่ 2 ศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารของชุมชนใน
 บริบทชุมชนควหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา
 ตอนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการ
 สื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน
3. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัย ไปพัฒนา
 ศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวของ
 ชุมชนควหาใต้ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือด้วยดีในการทำวิจัยครั้งนี้

รศ. วรรณิษฐ์ กิริศรี
 หัวหน้าโครงการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ตามความเป็นจริงเกี่ยวกับท่าน

1. เพศ ☐ 1 ชาย ☐ 2 หญิง
2. อายุ ☐ 20 – 30 ปี ☐ 31 – 40 ปี ☐ 41 – 50 ปี ☐ มากกว่า 50 ปี
3. ระดับการศึกษา ☐ ประถมศึกษา ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น หรือ ปวช.
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวส. ☐ปริญญาตรี
☐ ปริญญาโทหรือสูงกว่า ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ.....)
4. อาชีพ ☐ รับราชการ(ครู, องค์กรของรัฐ) ☐ รัฐวิสาหกิจ
☐ ทำเกษตรกรรม ☐ ค้าขาย ☐ ทำธุรกิจส่วนตัว ☐ ทำงานบริษัท
☐ ลูกจ้างหน่วยงานราชการ ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ....แม่บ้าน.....)
5. ภาษาต่างประเทศที่ท่านสามารถฟังได้
☐ ภาษาอังกฤษ ☐ ภาษาจีน ☐ ภาษามลายู ☐ ไม่มีเลย
6. ภาษาต่างประเทศที่ท่านสามารถพูดเพื่อการสื่อสารได้
☐ ภาษาอังกฤษ ☐ ภาษาจีน ☐ ภาษามลายู ☐ ไม่มีเลย
7. ท่านต้องการพัฒนาความรู้ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศหรือไม่
☐ ต้องการ ☐ ไม่ต้องการ
8. ท่านได้ใช้ภาษาต่างประเทศในชีวิตประจำวันหรือไม่
☐ ใช้มาก ☐ ใช้บ้าง ☐ ไม่ใช้เลย
9. ท่านคิดว่าภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นต่อตัวท่านอย่างไร
☐ จำเป็น ☐ ไม่จำเป็น
10. ท่านต้องการพัฒนาด้านภาษาต่างประเทศในการสื่อสารในชีวิตประจำวันหรือไม่
☐ ต้องการ ☐ ไม่ต้องการ

ตอนที่ 2 ศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารของชุมชนในบริบทชุมชนคุณาได้

อำเภอรัษฎา จังหวัดสงขลา

ตอนที่ 2.1 ระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

คำชี้แจง ให้ท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด 0 = ไม่มีเลย

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความสามารถ					
		5	4	3	2	1	0
1	ท่านมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับใด						
2	ท่านสามารถตั้งคำถามเพื่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศด้วยภาษาอังกฤษได้						
3	ท่านมีความรู้การบอกทิศทางเป็นภาษาอังกฤษได้						
4	ท่านมีความรู้เกี่ยวกับการสอบถามและการบอกราคาเป็นภาษาอังกฤษได้						
5	ท่านสามารถกล่าวทักทายและต้อนรับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษได้						
6	ท่านสามารถฟังข่าวภาษาอังกฤษได้รู้เรื่อง						
7	ท่านสามารถแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนคุณาได้ให้นักท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษได้						

ตอนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร เพื่อนำไปสู่การ

พัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชน

คำชี้แจง ให้ท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 4 = เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = ไม่เห็นด้วย 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ควรจัดการอบรมระยะสั้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชุมชน					
2	ท่านสามารถฝึกภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากเว็บไซต์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง					
3	ท่านต้องการฝึกภาษาต่างประเทศกับชาวต่างชาติเอง					
4	ท่านต้องการให้มีการอบรมภาคทฤษฎีในชุมชน					

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

1. **ชื่อ** รongศาสตราจารย์ทรงศนีย์ ศิริศรี

สถานที่ทำงาน หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล
สาขาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
เลขที่ 1 ต. บ่อยาง อ. เมือง จ. สงขลา 90000

หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ 086- 9271159

อีเมล tassalan@yahoo.co.uk

2. **ชื่อ** นางณอมศรี เจนวิธิสุข

สถานที่ทำงาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
เลขที่ 1 ต. บ่อยาง อ. เมือง จ. สงขลา 90000

หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ 081- 9691749

อีเมล tjen13@gmail.com